

LAURA WALDEN NEFRITOVÉ SLZY

Copyright © 2018 by Bastei Lübbe AG, Köln

Translation © Marta Kališová, 2019

Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z německého originálu DIE MACHT DIE
MAORI-AMULETTS

přeložila Marta Kališová

Redakční úprava Helena Škodová

Grafická úprava obálky Tomáš Řízek

Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,

v edici Klokán, 2019

shop@alpress.cz

Vydání první

ISBN 978-80-7633-051-1

Prolog

HOKITIKA, LEDEN 1951

Přívěsek připomínající svým tvarem osmičku, předky nazývaný pikorua, byl pro Hine odjakživa nejoblíbenějším maorským symbolem. Pokaždé, když Hine vyráběla ze zeleného kamene tento amulet, dělala to s velkou láskou. Už jen ten první krok, vylovit z vody neopracované zelené kameny, které se nazývají nefrity, ji přiváděl k nadšení. Kdo jiný byl v tak privilegované situaci, že mohl sbírat tento vzácný nerost ze dna bezejmenného vedlejšího ramene velké řeky na vlastním pozemku? Doposud tento pramen tmavě zeleného zlata nikdy nevyschnul. Usedlost Hineiny rodiny ležela několik mil na sever od Hokitiky na břehu řeky Arahura, která je na Jižním ostrově proslulá největším výskytem nefritu. Zelený kámen se tu nachází ve všech možných odstínech od toho nejsvětějšího po nejtmaší. V říčním rameni na pozemku byl skoro černý a ten pak v opracovaném stavu, například jako amulet, vypadal obzvlášť ušlechtilé.

Podle nefritu byl pojmenován tento kus země i hotel, který zde Hineina rodina provozovala již po čtyři generace: *Pounamu* (což je maorský název tohoto kamene). Hineina prababička, legendární Maata, o které se vypráví více divokých příběhů než o celé rodině dohromady, udělala během zlaté horečky z malé koňské stanice jeden z prvních hotelů. Protože stál jen několik mil od vzkvétajícího města, jakým se Hokitika v době velké zlaté horečky stala, byl u hledačů štěstí velice oblíbený. Název hotelu nad vchodem se stále ještě dal přečíst. Štítu se běh

času jaksi nedotkl. Jinak už téměř nic nepřipomínalo někdejší lesk, který měl hotel v polovině 19. století. Barva na fasádě hlavního domu se loupala a vedlejší budovy, kde za dob Maaty byla většina pokojů pro hosty, byly zchátralé. Hotel však byl stále v provozu. Měl osm hostinských pokojů, které se nacházely v přístavbě hlavního domu, jež se táhla po romantickém břehu říčního ramene. Jako jídelna pro hosty sloužila dřívější rodinná jídelna, kterou Hine a její muž téměř nepoužívali. Za dob Maaty tu stolovala jen rodina spolu s významnými hosty. Přes vzácné zařízení, které zůstalo beze změny, z někdejší příjemné atmosféry domu už nezbylo téměř nic, jen jakýsi přídech vybledlého šarmu.

Zlatá horečka se tímto bohem zapomenutým krajem prohnila jako přírodní živel. Z bezvýznamného místa Hokitika se stala přes noc zářící metropole se všemi neblahými důsledky, které s sebou zlatá horečka přinesla: závist, násilí, smrt a zkázu. Ale konečně lidé věděli – a to nejen na Novém Zélandu – kde je Hokitika. Přesto však když vidina rychlého zbohatnutí pomínila, vše se propadlo zpět do bezvýznamnosti. Víc než kdy dřív vypadal tento zapomenutý kus země na západním pobřeží jakoby odstrčený od zbytku země. Ani okouzující příroda, ani malebné výhledy na gigantické hory pokryté sněhem na jihu sem nepřivábily mnoho cestujících.

Když už přece jen zabloudili nějací cizinci do Pounamu, nabídla jim Hine Turnerová jeden z posledních ještě zařízených pokojů a starala se o ně jako o krále. Ale jen z těch několika málo hostů by s manželem nevyžili. Jack po smrti rodičů převzal rodinnou hospodu na hlavní třídě v Hokitice, která svou nízkou dřevěnou stavbou připomínala doby divokého západu. Hospoda sice nevydělávala žádné velké peníze, ale na skromný život to stačilo.

Hine milovala Pounamu, i když hořce litovala, že usedlost tolik chátrá. Kdyby bylo po jejím, dávno by již hlavní dům, který připomínal vilu ve viktoriánském stylu, zrenovovali a ty vedlejší budovy s výjimkou dílny zbourali. Ale k tomu svého

muže nedokázala přimět. Kromě toho chyběly i finanční prostředky. A teď už nemělo smysl lámat si hlavu nad tím, co se stane s půdou a domem po předcích: Hine se rozhodla nechat to na Jackovi. Takříkajíc jako cenu – jako vysokou cenu! – za to, co mu způsobila. Ten kus země, kde Maata postavila hotel, patřil jejím maorským předkům z kmene Ngai Tahu a ti ho uctívali jako svátost. Každý kámen byl jako magický dar přírody – mít vlastní rameno řeky znamenalo velké bohatství. Žily tu celé generace kameníků a kamenorezbařů, kteří vyráběli nejen šperky, ale i zbraně, hřebeny a mnoho dalších věcí denní potřeby, které se daly vytvořit z ocelově tvrdého kamene, když člověk věděl, jak! To, že Hine teď tento poklad přenechá nějakému pakehovi, to bylo rouhání. Ale Hine se utěšovala tím, že podle víry Maorů člověk přišel dřív než zem. A ona koneckonců neodchází s nikým cizím, ale s otcem svých dětí!

Hine se zarazila a přestala leštit perfektně zdařilý amulet. Pomyslení na Jacka a na to, co z něj bude, až ho jednou navždy opustí, ji rozesmutnělo. Jack nebyl špatný muž, i když se nechoval vždycky jako džentlmen. Hine hledala vinu spíš u sebe, že se z toho veselého dobrosrdečného mladého muže stal nezřízený piják. Žádný muž nedokáže dlouho snášet, že ho jeho žena nemiluje a jako smyslů zbavená se vrhá za jiným. Jack to sice nemohl vědět, Hine to před ním úzkostlivě tajila, ale často se nemohla zbavit pocitu, že o jejím dvojím životě beztak ví. Pomyslela na agresivní pohledy, které někdy vrhal na jejich syna Benjamina, když si myslel, že to nikdo nevidí. Hine se sice neobávala, že by mu ublížil, ale bohatě stačilo, že mu neustále něco vytýkal a káral ho. Šestiletý chlapec mu nikdy neudělal nic vhod. Hine si byla jistá, že musí cítit, jak moc ho nenávidí ten člověk, kterému říká otče. Proč by se jinak zase v noci pomočoval, když už to dávno nedělal? A skoro už vůbec nemluví. Z malého nezbedy se stal velký mlčoun, který se doslova držel máminy sukně. A to mu vynášelo jen další výtky od Jacka. Doposud se Hine dařilo skrývat před manželem mokrá prostěradla, protože kdyby se o tom

dozvěděl, jistě by Bena potrestal. Rozhodně odmítala vychovávat chlapce fackami. Příkrost, s jakou Jack Benjamina napomínal, se v posledních dvou letech dramaticky zvýšila. Dávno byly pryč doby, kdy se s Jackem skláněli nad jeho postýlkou a dívali se, jak spinká. Dávno skončily výlety lodí po řece až k ústí s následným piknikem na pláži. Pryč byly nedělní výlety do hor. Ne, Jack si prostě Bena nevšímá, pokud mu zrovna nenadává. Hine si myslela, že důvod zná: Ben se stále více podobal svému vlastnímu otci. Měl jeho tmavé vlasy a zářivě modré oči, i když jako miminko měl světlé vlasy jako Jack. Ti dva muži se sice nikdy nesetkali, ale i Jackovi muselo být jasné, že chlapec zdědil svůj vzhled po někom jiném. Hine se obávala, že hluboce lituje, že si ji vzal za ženu, ačkoli čekala dítě jiného muže. Bylo to na něj příliš. I ona hořce litovala, že si vzala muže, kterého miluje jako bratra a nic víc. Zlomilo to nejen Jacka, ale i ji.

Ale teď se jí nabízí možnost, jak uniknout z tristního života s tímto mužem, jeho blízkost už nemůže déle snášet.

Cesta k její svobodě má jméno Alexander! Jen při pomýšlení na něj se jí rozbušilo srdce.

Byla to čirá náhoda, když se s Alexanderem před dvěma roky znovu potkali a ona se dozvěděla, že ji neopustil, když byla těhotná, jak si celé ty roky myslela... Hine toho dne odjela do Dunedinu, aby se tam setkala s obchodníkem, který chtěl ve velkém prodávat její amulety. Pro Hine to byla lákavá příležitost, jak vydělat nějaké peníze, neboť s hospodou to šlo z kopce od té doby, co se Jack ze žalu nad tím, že jeho lásku neopětuje, dal na pití.

Hine se zase rozbušilo srdce, když si vzpomněla, jak se chtěla jednoho elegantně oblečeného muže zeptat na cestu a poznala v něm Alexandera. „Proč?“ vyhrknul na ni. „Proč jsi mě opustila?“ Ona jen zakoktala. „Já tebe? To ty už jsi mě nechtěl! Chtěl ses oženit s jinou!“

A pak mu všechno vyprávěla. Jak tenkrát přijela do Dunedinu, aby mu zprávu o svém těhotenství mohla říct osobně.

Jeho matka jí strčila do ruky peníze a do očí jí zalhala, že je Alexander už zasnoubený s jinou ženou. A že má nechat jejího syna na pokoji. Jak ty peníze hodila matce pod nohy a hluboce raněná odjela domů. V zoufalství a aby neztratila svou hrdost mu nakonec napsala dopis a sdělila mu, že miluje jiného a jeho už nechce nikdy vidět.

Oba zamilovaní si na ulici v Dunedinu vylili navzájem své srdce a litovali, že se tenkrát nepokusili zjistit, jak to všechno skutečně je.

Hine nikdy nezapomene, jak se nakonec vplížili do jednoho hotelu a milovali se, jako by měl skončit svět. Hine tenkrát ještě Alexandera zapřísahala, že se tato noc lásky vzhledem k jejich manželstvím nesmí nikdy opakovat. Ale nezůstalo jen při jedné noci. Napřed se scházeli tajně v hotelu a pak na chatě v horách, kterou Alexander pro jejich schůzky koupil a Hine z ní vytvořila malý ráj. Jejich hnízdečko lásky bylo nedaleko od Arthurova průsmyku.

Vášnivá aféra s její velkou a jedinou láskou vnesla zmatek do Hineina poklidného života zaměřeného jen na štěstí malého Benjamina. Oficiálně jezdila každé čtyři týdny do Dunedinu, aby se tam setkala se svým obchodním partnerem, který měl prodávat její amulety. Ten člověk sice skutečně existoval, ale zatím se spolu na ničem nedohodli. Peníze, které údajně takto vydělávala, jí podstroval Alexander. Samozřejmě si je zpočátku nechtěla vzít, ale jak jinak by Jackovi vysvětlila, proč musí do vzdáleného Dunedinu? A především, jak by hodnověrně prokázala, že si dokonce mohla pořídit starého holdena, aby své obchody s amulety mohla snáze vyřizovat?

Hine od té doby žila jen pro setkání s Alexanderem. Mezi tím si psali toužebné dopisy. Alexander posílal ty své poste restante do Greymouthu, protože bylo příliš nebezpečné posílat je do malé Hokitiky. V městečku by se rychle rozkřiklo, že Hine dostává dopisy z Dunedinu. Hine měla někdy pocit, že se tím svým tajemstvím zalkne, protože neměla nikoho, komu by se mohla svěřit.

Pohled jí padl na místo, kde ukrývala Alexanderovy dopisy v plechové krabici pod prkennou podlahou, a vzpomněla si, že si chtěla vzít ten poslední s sebou na jejich další schůzku. Někdy totiž zapomněla dopis schovat, a pak se jí zmocnila panika při pomýšlení, že by Jack mohl najít důkazy o její nevěře. Ale teď by z té aféry mohl vzejít nový začátek pro ni, Alexandra, Benjamina a dítě, které nosí pod srdcem.

Vždycky, když Hine pomyslela na své budoucí štěstí, se jí zmocňovala nevysvětlitelná panika. Byla tak silná, protože se obávala, aby někdo její plány v poslední chvíli nezhatil. Jen z tohohle důvodu ještě jednou vyhověla Jackovým sexuálním návrhům. Bylo to právě ten den, kdy se s Alexanderem rozhodli pro nový společný začátek. Když se vrátila do Hokitiky, cítila Jackovu agresivní náladu každým pórem a věděla, že by ho předstíraná bolest hlavy neodvrátila od toho, aby uplatnil své právo. Přesto otcem dítěte nebyl on, jak poté s úlevou spočítala. Při tom pomýšlení si přejela láskyplně rukou po břiše. Sice ji trápilo, že ostatní Alexanderovy děti budou muset vyrůstat bez otce, ale pro toto dítě lásky se vyplatilo snést to špatné svědomí, že Alexander kvůli ní opustí svou rodinu. Z celého srdce si přála mít holčičku, kterou by pojmenovala Omaka, což znamenalo „dívka, která přišla z vody“. Chlapce by ráda pojmenovala Hakopa. Alexander s jejím výběrem jmen souhlasil. I proto ho tolik milovala, že jí četl přání v očích, a dokonce ani proti maorským jménům nic nenamítal. Naopak, říkal, že to je to nejmenší, co může udělat, aby Hine neměla pocit, že musela kvůli němu zapřít své kořeny. A znovu v ní začal klíčit ten podivný strach...

Hine si přitiskla k srdci amulet s vybroušeným symbolem lásky a cítila, jak ji uklidňuje už jen pouhý dotek tohoto šperku.

Aby svou paniku zvládla a vydržela ty týdny, než Jacka opustí, vylovila si ten nejkrásnější nefrit ze dna říčky. Ten kámen se od ostatních zásadně odlišoval. Zářil na dolním i horním okraji zlatě jako ten nejušlechtlejší mezi nefrity – Marsden flower. Vlastně by tady u Arahury vůbec neměl být,

protože tento vzácný kámen se nalézal výlučně v kraji Marsden, který ležel o mnoho mil severněji, skoro až na úrovni Greymouthu v horách. Hine si nedovedla vysvětlit, jak se tak zvláštní kousek dostal do jejich říčního ramene, ale byla štěstím bez sebe, že ho našla. Žádný jiný nebyl tak vhodný k tomu, aby z něj vyrobila amulet věčné lásky. Musela ho teď jen rozdělit na dvě části, jednu pro sebe a druhou pro Alexandra. Poprosí ho, aby svou polovinu nosil stále u sebe, tak jako ona tu svou. Na ochranu jejich vzájemné lásky, aby jí žádná moc na světě nemohla ublížit. Hine se v posledních dnech zmocoňoval stále větší neklid a musela udělat něco, čím by svou rozjitřenou mysl zklidnila. Pak přišel ten nápad s amuletem lásky. Tak jako její pramáti Maata, která líčila ve svém deníku, jak kdysi podobný amulet zhotovila pro svého milého.

Hine byla tak rozrušená, že kámen odložila stranou a vyšla ven. Tam se zhluboka nadechla svěžího horského vzduchu s příměsí soli. Jak tohle bude na dalekém severu postrádat! Ale nemohli si vybírat, kde se usadí. Alexanderovi totiž nabídl v Aucklandu dobré postavení. Tamější šéf znal jeho původ a byl potěšen, že majitel jednoho z největších bankovních domů na Jižním ostrově bude u nich pracovat jako zaměstnanec. Zrovna tak bylo známo, že chce ze soukromých důvodů začít nový život. Podrobnosti sice neuvedl, ale kdyby těm páňům v Aucklandu žádný důvod nesdělil, nejspíš by se domnívali, že solidní bankovní dům Morris má problémy. Alexander však přenechá banku svému synovci, který o svém štěstí zatím nemá ani tušení. Na své nové místo nastoupí Alexander sice až v červenci, ale tak dlouho nechce Hine zůstat v Hokitice. Nebezpečí, že si Jack všimne jejího těhotenství, bylo příliš veliké. Podle svého odhadu už byla ve třetím nebo čtvrtém měsíci. Břicho měla ještě hladké, ale prsy už se jí nalily. V posledních měsících se jí sice dařilo držet si Jacka od těla, ale výmluvy už jí docházely. Krátce řečeno, bylo načase odejít.

Hine klouzala pohledem po řece, která byla v tomto místě široká a měla tyrkysově zelenou barvu. Na druhém břehu se

rozkládal divoký les, ve kterém jako dítě strávila mnoho času. Neznala nic krásnějšího než přeplout řeku na prámu a tam si postavit v zelené džungli skryš. Spolu se svým kamarádem Jackem. Ten ji už jako chlapec obdivoval a v osmi letech jí oznámil, že se s ní jednou ožení. Hine mu tehdy odporovala, že raději počká na prince, který si pro ni přijede na bílém koni. Alexander Morris do Hokitiky nepřijel na koni, ale starým autem po Highway 73.

Hine si zhluboka povzdechla při vzpomínce na jejich první setkání před více než osmi lety. Její pozornost tehdy nejdřív upoutalo podle jejího názoru marnivé oblečení toho městského člověka. Připadal jí jako nějaký floutek. Ale sotva otevřel pusku a zeptal se svým neuvěřitelně melodickým hlasem na pokoj na přespání, rázem se na něm Hine všechno líbilo. Dokonce i jeho kostkovaný oblek s vestou, klobouk, vzorovaná kravata i směšný ozdobný kapesníček. Celý večer, který spolu strávili v jedné restauraci, na ni hleděl jako na div světa. Sama sebe se ptala, jestli v Dunedinu nejsou žádné mladé dívky, ačkoli ji jeho obdivný pohled nesmírně těšil. Hine si uvědomovala svou jedinečnost, to, že se u ní spojilo dědictví Maorů s britskou linií po otci velice nevšedním způsobem. Byla plavovlasá, měla úzký obličej a hnědé výrazné oči. Hine Thompsonová, jak se tenkrát ještě jmenovala, však nebyla v malé Hokitice exotickým stvořením jen navenek, ale i svou povahou a vystupováním. Když tato exotická kráska vstoupila do místnosti, jako by ji celou zaplnila – okamžitě si všechny získala svým půvabem. Kromě toho byla velice nadanou řezbářkou a dychtila po vzdělání. Nebyl film, který by neviděla, neexistovala kniha, kterou by nečetla. Její rodiče to sledovali se směsí obav a pýchy. Byli to vážení lidé, její otec byl dlouhý čas starostou města. Ale i když se snažili být vůči svému jedinému dítěti nanejvýš tolerantní, pokud šlo o jeho budoucnost, byli maloměštáci: Hine se zkrátka měla provdat za muže ze Západního pobřeží a převzít hotel. Dívka si však vzala do hlavy, že odejde do

velkého města a vyučí se řezbářkou, aby uměla z pounamu vykouzlit ještě něco krásnějšího než jen obvyklé maorské amulety.

Opracovávat ten kámen bylo velice obtížné, její předkové si toto umění předávali z generace na generaci. Hine uměla už jako mladá dívka se správným nářadím téměř s hravou lehkostí vyrábět z pounamu amulety, které rozdávala maorským ženám v sousedství. Ale snila o tom, že bude vyrábět ze zeleného kamene i další šperky. Měla plný skicák návrhů, které vytvořila. To se však jejím rodičům nelíbilo a trvali na tom, aby pracovala v hotelu. Hine si proto své vydělané peníze šetřila, aby později mohla dosáhnout svého cíle vlastními prostředky. Měla silnou vůli, a když měla o něčem svou představu, bylo těžké ji od ní odvrátit. Ale pak vstoupil do jejího života Alexander, a všechno bylo najednou jinak!

Když uvěřila, že tento mladý muž ji ani dítě nechce, chtěla z Hokitiky odejít, aby rodiče ušetřila hanby. Ale Jack, kterému se se vším svěřila, ji prosil, aby zůstala a předeštel jí ten fatální návrh, který je oba učinil nešťastnými. A nejen je, ale i Bena, ačkoli se Jack zpočátku zcela ujal své otcovské role. Nejdříve při pohledu na světlovlasého chlapce mohl podlehnout iluzi, že je to dítě jeho, ale pak se chlapec zcela změnil. Jack si neustále uvědomoval, že je to syn cizího člověka, kterého nenávidí. Muže, kterého milovala Hine tak, jak si Jack přál, aby milovala jeho. Místo toho pro ni zůstal jen dobrým kamarádem z dětství. Spolehlivý a kdysi stále dobře naladěný Jack, který se právě vrátil z války v Africe a musel se vypořádat s hrůznými zážitky, které působily na jeho psychiku. Hine doufala, že ho bude moci učinit šťastným, ale přesto nedokázala Alexandra nikdy vypudit ze svého srdce a nepodařilo se jí to skrýt. Tím si Hine vykládala, že se z milujícího otce stal nevypočitatelný muž. Raději si ani nepředstavovala, jak by se Jack zachoval, kdyby se dozvěděl, že tento cizí muž není jen toužebnou vzpomínkou jeho ženy, ale zcela reálně ohrožuje jeho manželství.

Hineini rodiče se nikdy nedozvěděli, že pravým otcem jejich vnuka je bohatý bankéř z Dunedinu. Pravděpodobně by se Hine za jejich života nikdy nerozhodla opustit svého manžela. Před čtyřmi roky se však na nebezpečném úseku Highway 73 mezi Arthurovým průsmykem a Otirou zřítili do propasti.

Hine si ještě jednou hlasitě povzdechla a vrátila se do dílny, aby krásný amulet doleštila. Pustila se do toho s velkým zánícením. Zlaté okraje amuletu se leskly ve slunečním světle, které do dílny dopadalo malým oknem. Hine si dílko prohlížela s pýchou. Vyrobila už mnoho šperků pikorua, ale žádný nebyl jako tento, ve kterém se zračilo znamení nekonečnosti bez jakýchkoli příkras. Obvykle šperky mnohem víc zdobila. Ale znamení jejich věčné lásky chtěla zpracovat tak prostě, jak jen to bylo možné. To nejtěžší však na ni ještě čekalo. Musí symbol uprostřed rozdělit, aby každý z nich – ona i Alexander – měl polovinu, dokud se spolu konečně nespojí. Teprve pak také amulet podle potřeby znovu spojí v jeden. Podnikla s jinými šperky několik pokusů, aby zjistila, jak to bude fungovat, a rozhodla se pro pryskyřici stromu kauri. Ta lepí tak pevně, že by pak obě poloviny zůstaly spojené navěky. Možná však i později budou oba nosit každý svoji půlku, tak jako Maata a její druhý muž.

Chystala se přikročit k dílu a pilou na kámen amulet uprostřed rozříznout, ale předtím bylo potřeba celý předmět ještě vyfotit. Starou leiku našla v pozůstalosti po svém otci, který náruživě rád fotografoval. Ten foťák by také neměla nechat jen tak se někde povalovat, napadlo ji, protože na založeném filmu je i série fotografií z jejího posledního setkání s Alexanderem. Samozřejmě nebyla tak naivní, aby nechala filmy vyvolávat v malém obchůdku v Hokitice, ale dávala je Alexanderovi, který si našel diskrétní kontakt, aniž by se o jeho vztahu s exotickou kráskou dozvěděl celý Dunedin. S fotografií amuletu byl film plný. Později vyfotí i obě oddělené části. Vyndala film z aparátu a vložila jej do pouzdra, které

předá Alexanderovi. Prozradila mu už po telefonu, že touhu po něm překonává výrobou amuletu, který symbolizuje věčnou lásku, a jeho polovinu mu co nejdříve pošle na dohodnutou adresu.

Ruce se Hine trochu třásly, když přikládala amulet k pile na kámen. Tužkou si lehce vyznačila dělicí čáru, potřebovala však pevnou ruku pro přesný řez. Třela proto kámen mezi prsty, dokud se neuklidnila. Pak znovu přiložila kámen a nasadila pilu. Samým napětím tajila dech a přesně sledovala linii. A bylo to – fascinovaně vzala do rukou dva stejné kousky a zkoumala své dílo.

Když se dosyta vynadávala, uložila jeho polovinu do obálky, na kterou napsala adresu banky – pro pana Alexandra Morrisa osobně – tak jak to činila vždycky. Byla rozhodnutá vhodit dopis do schránky v Hokitice ještě dnes. Alexander tak dostane amulet ještě před jejich příštím setkáním v chatě. Pospíšila si ke své skrýši pod podlahovými prkny, vyndala plechovou krabici, ve které měla kromě jeho posledního dopisu také sešit s návrhy šperků a klíč od jejich hnízdečka lásky v horách. Vložila do ní kazetu s filmem, krabici zamkla a znovu ji schovala pod podlahu. Klíč ukryla mezi nářadím.

Pak se ještě věnovala své polovině amuletu. Pomocí profesionálního nářadí vyvrtala nepatrnou díрку a provlékla jí tenkou kůžičku. Musím ho nosit pod blůzkou, řekla si, a právě když chtěla skrýt náhrdelník ve výstřihu, ozval se za ní naléhavý hlas. „Můžu se tu schovat?“ Hine se otočila a hleděla do hrůzou rozšířených očí svého syna.

Vyskočila a běžela k němu. „Co se stalo?“

Benjamin hlasitě vzlykal. „Táta našel to počůraný prostěradlo. Hrozí, že mě seřeže, abych se už nepočůrával jako nějaký mimino.“

Než stačila Hine zareagovat, vešel do dílny s velkým rámušem Jack.

„Tak co, ty poseroutko? Zas už se schováváš za máminy sukně? Ale to tě dneska nezachrání!“ Hrozivě se blížil

k chlapci, ale Hine se postavila před své dítě a rozzuřeně pohlédla na manžela. „Ani se ho nedotkneš! Jasný?“

„Ne, takhle tedy ne! Z cesty, jinak...“ Zvedl výhrůžně ruku a Hine poznala, že je opilý. Normálně přicházel takhle opilý v noci z hospody, ale obvykle přes den nepil. Nejvyšší čas, abych od něj odešla, pomyslela si, po tom zatraceném alkoholu je stále nepředvídatelnější.

„No tak uhoď mě!“ vyzvala ho pevným hlasem. „Ale chlapci neublížíš!“

Jack na ni skelnýma očima udiveně zíral a pak nechal ruku pomalu klesnout.

„Já ho ještě dostanu, až nebude moct utéct k mámě. To ti slibuju,“ zasyčel vyprahlým hlasem a Hine si umínila, že do svého odjezdu už Bena nenechá s Jackem samotného. Položila mu ochranně ruce na ramena, ale pak se všechno zvrtilo.

„Děláš z něj jenom zbabělce, to nedovolím!“ křičel Jack a výhrůžně hleděl na Bena.

„Ty mu už nebudeš nic nakazovat!“ vypadlo z Hine. Doufala ještě, že na to Jack nebude reagovat, ale stal se pravý opak.

„Co to má znamenat? Dokud ho živím, tak mě bude poslouchat!“

Místo aby jeho poznámku mlčky spolkla, cítila Hine, jak se jí zmocňuje hněv a to do té míry, že zapomněla na rozum. Obvykle jí trvalo dlouho, než se doopravdy rozzuřila, ale když už to nastalo, neznala zábrany. Kdyby jen trochu přemýšlela, napadlo by ji, že ji Jack chce jen provokovat. A kromě toho by jí taky neušlo, že Jack jen zírá do jejího výstřihu s polovinou amuletu lásky, který kvůli Benovi nestála schovat pod šaty.

„Nedělej si starosti, už ti nebudeme dlouho na obtíž. Budeme pryč rychleji, než...“ Teprve při pohledu do Jackových hrůzou rozšířených očí si uvědomila, co právě v hněvu řekla, ale už bylo pozdě. Pochopila, že udělala obrovskou chybu, a mimoděk se podívala na obálku s druhou polovinou amuletu. Kdyby

ji Jack zahlédl, bylo by po všem. Hine bušilo srdce až v hrdle, zabalila obálku do novin a vtiskla ji Benovi do ruky.

„Bene, odnes to prosím hned do schránky. Je to amulet, který musí být doručen do Dunedinu.“ Aspoň tohle nebyla lež. Mohla se jen modlit, aby Jack nepojal nějaké podezření a nechtěl obálku vidět. „Promiň,“ řekla odhodlaně. „Ale ten obchodník na to čeká.“

Ben zaváhal. Zjevně pochopil, že by teď neměl nechávat matku s otcem samotnou.

„Bene, prosím! Je to opravdu důležité,“ prosila svého syna, který nakonec s obálkou v ruce dílnu opustil. Hine si oddechla. Doufala, že díky tomuto vyrušení Jack zapomněl, co mu před chvílí hodila na hlavu.

Ale v jeho očích viděla úžas. „Co hodláš udělat?“ zeptal se jí rozechvělým hlasem.

Hine bojovala sama se sebou. Má mu lhát, nebo se mu už teď přiznat, že ho chce opustit? Bohužel v tu chvíli nebyla v takovém rozpoložení, aby jednala diplomaticky. Naopak, chtěla už mít všechno za sebou, a ne žít neustále ve strachu, že Jack na všechno přijde. Kromě toho už nechtěla dál snášet to, jak zachází s Benjaminem.

„Odejdu od tebe a Bena si vezmu s sebou,“ odpověděla jasným hlasem. Obávala se toho nejhoršího, nevyklučovala ani to, že na ni vztáhne ruku. Také k ní přistoupil se zvednutými pěsti. Tajně doufala, že ji uhodí, protože by jí to značně usnadnilo její odchod, ale Jack nechal pěsti zase klesnout.

„Ale ty přece nemůžeš opustit zemi svých otců! A z čeho chceš žít? Ode mě nedostaneš ani penny!“

„Zcela určitě nebudeme žít v bídě.“

„Ale nemůžeš přece sama s dítětem...“ Jack byl tak zmatený, že nenacházel slova, avšak Hine mu vyšla vstříc. „Nezůstaneme sami, bude s námi Benův otec.“ Sotva vyšla ta slova z jejích úst, pochopila, že udělala neodpustitelnou chybu.

Jack zrudnul tak, že se Hine obávala, aby nedostal infarkt. Pohledem zůstal viset na jejím amuletu.

„Ty chceš odejít s tím pacholkem, co tě nechal, když jsi byla těhotná? To přece nemůžeš myslet vážně! Copak nemáš žádnou hrdost?“

„Byla to jen intrika, co nás tehdy rozdělilo,“ odporovala Hine slabě.

„Odkud to víš?“

„Zkrátka to vím. Prosím, nech nás prostě jít. Prosím!“

„To nepřichází v úvahu,“ syknul Jack.

„Nejsem tvůj zajatec, jsem volný člověk!“

„Jsi moje žena! Zapomněla jsi? Ty mě neopustíš!“

„Jacku, prosím, nemůžeš mi bránit v tom, abych svým dětem poskytla šťastnou rodinu.“

V dalším okamžiku hluboce litovala, že mluvila o dětech v množném čísle, neboť o jejím těhotenství se Jack neměl v žádném případě dozvědět. Strachy se roztřásla po celém těle, co bude dál, ale Jack si ji jen prohlížel pronikavým pohledem a na nic se nevyptával. Nemohla své štěstí pochopit, Jack to zjevně přeslechnul. Alespoň v tuto chvíli tomu věřila, zejména když se jeho výraz uvolnil.

„Mám jednu podmínku,“ zašeptal nakonec.

„Všechno, co budeš chtít. Jen když si smím nechat své dítě. Můžeš s Pounamu dělat, co chceš, patří tobě,“ vyrazila ze sebe s ulehčením.

„Dobrá, tak se chci tomu chlapovi podívat do očí!“

„To má Alex přijet sem?“

„Jo, musím přece vědět, kdo se o tebe a o chlapce v budoucnu postará.“

Přestože Hine varoval vnitřní hlas, aby na tuto podmínku za žádnou cenu nepřistupovala, uchopila ruku, kterou jí podával, a zpečetila tak svůj osud.

„Zavolej mu hned,“ přikázal jí a hnal ji před sebou jako zajatkyňi k domu. Telefon byl v chodbě. „Dělej, řekni mu, ať se hned vydá na cestu!“

„Ale já mu nemohu jen tak zavolat. Jeho žena, myslím, že o mně nic neví a...“

„Však ono tě něco napadne. Jsi přece mistryně ve lhaní. Jak dlouho už to vlastně trvá?“

Hine hlasitě zasténala. „Jacku, nech toho...“

„Odkdy?“

„Asi čtyři týdny,“ zalhala.

„A kde jste se setkávali? V hodinovém hotelu nebo kde?“

„Ne, to ne.“

„Tak kde?“

„V jednom hotelu. Měl bys mě nechat jít a přestat se mě vyptávat. A proč ho vůbec chceš vidět? Zbytečně tě to bude bolet!“ Hine se cítila zahnaná do úzkých. Dělal se jí špatně. Měla chuť uprchnout. Jack už vůbec nevypadal jako opilý, ale stejně nebyl tak docela při smyslech. V očích mu plálo něco, co si nedovedla vysvětlit, ale rozhodně to nenaznačovalo, že by ji nechal v klidu odejít.

„Zavolej mu!“ hulákal a podával jí sluchátko.

Třesoucími se prsty vytočila číslo. Modlila se, aby telefon nevzala Alexanderova žena. Naštěstí se ohlásila hospodyně a slíbila, že pana Morrisa zavolá.

„Jacku, nemohli bychom si to ušetřit? Bylo by přece lepší, kdybych se sbalila a s Benem odjela svým autem,“ pokusila se naposled svého muže uklidnit.

V tu chvíli uslyšela Alexanderův hlas. „Haló, kdo je tam?“

„To jsem já. Jack už všechno ví. Nechce mě nechat odejít, jen když pro nás přijedeš. Chce tě poznat osobně, aspoň to říká.“ Znělo to dost zoufale.

Alexander se zhluboka nadechl, ale pak odpověděl tichým hlasem: „Dávej pozor. Cítím to až sem. Ten chlap má něco za lubem. Říkej na všechno jenom ano, neodporuj a pokuste se s Benem dostat nenápadně k autu. A vezmi si s sebou jenom doklady, všechno ostatní není důležité. Sejdeme se v naší chatě. Přijedu hned, jak tu budu mít čistý stůl. Může to trvat i několik dní. V naší chatě budete v bezpečí. A když tam nebudeš, až dorazím, přijedu pro vás. To ti slibuji. Buď opatrná a nedělej si starosti, já se o vás postarám.“

„Ano, dobře, přijedeš pro nás zítra,“ odpověděla Hine stísněným hlasem a rychle ukončila hovor. Když se otočila k Jackovi, měla jistotu, že Alexander zhodnotil situaci správně. Jack měl ve tváři vepsané odhodlání vraždit.

„Přijede zítra. Tak budu balit. Ráda bych si s sebou vzala několik kamenů. Ben mi je pomůže nasbírat,“ vyhrkla odhodlaně.

Po těchto slovech odcházela chodbou a jeho pohled ji doslova pátil do zad. Hledala svého syna, ale ten se ještě nevrátil. Hine ho potkala venku. Nechtěla riskovat, aby ještě jednou vstoupil do domu, nebezpečí bylo příliš veliké. Pod záminkou, že půjdou sbírat kameny, ho vylákala do zahrady. Původně si s sebou skutečně chtěla vzít pár kamenů, ale to teď bylo druhořadé. Důležité bylo zasvětit Bena do plánu útěku. Když se dostali z doslechu od dílny, začala: „Už se nemusíš ničeho bát, když uděláš všechno, jak ti řeknu.“

„Táta se na mě moc zlobí, že?“ zeptal se bojácně.

„Bene, teď dobře poslouvej. Až se vrátíme, schováš se v mém autě a zajistíš dveře zevnitř. Lehneš si na sedadlo, aby tě nikdo neviděl. Já přijdu, jakmile budu moci. A pak spolu odjedeme odtud pryč.“

„A táta?“ zeptal se rozrušeně.

„Tvůj otec už ti nikdy nebude vyhrožovat. Rozumíš? Odjedeme pryč bez něj.“

Ben na ni jen nevěřicně zíral.

„Prosím tě, Bene, udělej, co ti říkám. Jinak se stane velké neštěstí. A to přece nechceš, nebo ano?“

Hine se sevřelo srdce, když viděla, jaký strach mu svými slovy nahнала, ale nešlo to jinak.

Na sbírání kamenů, které ukládala do malého sáčku, se nemohla soustředit, ale když jí Ben podal jeden kámen Marsden flower, přeběhl jí po tváři úsměv. To bylo znamení jejích předků, že všechno dobře dopadne, namlouvala si. Když byl sáček plný, dala ho Benovi a přikázala mu, aby s ním nenápadně vlezl do auta a kameny opatroval jako vzácný poklad a nikomu kromě ní ho nedal.

Podíval se na matku s vážnou tváří. „Ano, maminko, udělám všechno, co říkáš, ale nebylo by lepší, kdybych zůstal s tebou? Kdo tě jinak ochrání?“

„Miláčku, prosím tě, neopouštěj auto, ať se venku děje cokoli, rozumíš? A pro případ, že bych se nevrátila, což je málo pravděpodobné, se vplížíš do mé dílny, uvolníš nápadně světlé prkno v podlaze vedle mého pracovního stolu a vyndáš krabici, která je tam schovaná. S tou poběžíš co nejrychleji ke staré paní Kentové a poprosíš ji, aby zavolala na to číslo do Dunedinu. Panu Alexanderu Morrisovi do banky. Zapamatuješ si to, ty můj malý odvážný chlapče?“

„Ale mami, už jsem přece velký. Pan Alexander Morris,“ opakoval Ben pevným hlasem, i když se po celém těle třásl. Hine trápilo, že ho vystavila takovému strachu a hrůze.

Se slzami v očích ho objala a pevně k sobě přitiskla. Kdyby byla věděla, že ani jeho, ani Alexandera už nikdy neuvidí, v žádném případě by ho nepustila a nenechala ho jít k autu samotného, aby si mohla vzít doklady z psacího stolu a skříňku ze skřýše v dílně. Ačkoli už Jack o všem věděl, nechtěla v Pounamu zanechat žádné stopy po své lásce. Ještě důležitější však byl její sešit s nákresy šperků, protože teď bude mít konečně šanci vyrábět svou vlastní kolekci. A rozhodující byl klíč od chaty, protože musela počítat s tím, že Alex za nimi přijede až za několik dní.

A znovu ji přepadla taková zvláštní předtucha, že se něco stane. S nejistým pocitem uvolnila své objetí a spěchala do dílny.

Malý chlapec se za ní nerozhodně díval. Bojoval sám se sebou. Má běžet za ní a chránit ji, nebo poslechnout a schovat se v autě, jak mu řekla?

Když však uviděl otce, který vyšel z domu se vztekem zkřiveným obličejem, v panice si nadělal do kalhot. Jakmile otec zmizel z dohledu, celý rozklepaný se schoval v autě. Co ho nejvíc vystrašilo, bylo kladivo, kterým otec mával ve vzduchu.

I. díl

Cesta Omaky do minulosti

1. kapitola

Podnik Harbourside Ocean Grill se nacházel v prvním patře staré budovy u přívozu, přímo u vody. Byl proslulý svými znamenitými mořskými rybami, kvalitním vínem a okouzlujícím výhledem z terasy na celý přístav v Aucklandu.

V těchto podvečerních hodinách se v prostorách restaurace konala párty. Slunce ještě pálilo, proto se venku dalo vydržet jen pod slunečníkem. Vánoční slavnost společnosti Kiwi Jewellery Company, která se zde konala každoročně, patřila k nejlákavějším akcím aucklanské kreativní scény. Setkávali se zde herci, režiséři, malíři a mladí designéři. Hodně se tu pilo, dobře jedlo a tančilo často celou noc. Kdo dostal pozvánku, patřil sem. Mila Parkerová byla mezi vyvolenými už od minulého roku, protože šéf firmy, Pit Myers, byl kamarádem jejího bratra Tima ze studií. Od chvíle, co měl Pit příležitost obdivovat několik šperků z Miliny kolekce, našeptával Timovi, aby svou sestru přemluvil k lákavé práci u firmy Kiwi Jewellery Company, jakmile dokončí své vzdělání na renomované Akademii šperkařského designu. A to se nyní stalo, Mila nejenže skončila studium s vynikajícími výsledky, ale i její zkušební kolekce vzbudila mezi klenotníky ve městě značný ohlas.

Vychvalovaná šperkařka stála trochu stranou dění, opřená o zábradlí terasy, a zasněně klouzala pohledem až k ostrůvkům v zálivu. Zamilovala si toto město skoro tak, jako milovala svou rodnou Hokitiku. Proto rozhodnout se, ve kterém z nich chce po studiích žít, pro ni bylo velice těžké. Na Západní pobřeží ji táhly její kořeny. Dalším plusem bylo říční rameno na pozemku její rodiny, na jehož dně se nacházel nefrit. Pro návrhářku šperků sotva existuje větší luxus než sbí-

rat krásné kameny hned za domem. Mohla je tak posuzovat nejen podle vnějšího dojmu, ale okamžitě také zkusit, jestli jí ten kámen má co říci, když ho vezme do ruky. To, že se svými kameny mluvila, si před kolegy v Aucklandu nechávala pro sebe. Věděla to jen její babička Omaka, která to také dělala. Skutečně se již Mile stalo, že našla ve vodě překrásný kámen, který však zůstal němý. V takovém případě neměl pro její práci žádný význam. Potřebovala jakýsi druh duchovního propojení s materiálem, aby se dílo podařilo.

Během studia na Akademii šperkařského designu experimentovala s mnoha kameny, ale s nefritem pracovala nejraději. V opracovávání tohoto kamene ji žádná z ostatních studentek nepředčila, protože Mile byla práce s tvrdým materiálem dána snad od kolébky. Celé generace předků z matčiny strany vyráběly amulety z nefritu. I její závěrečná práce byla zhotovena z černého nefritu a stříbra, souprava, za kterou jí jeden bohatý muž nabídl slušnou sumičku, aby ji mohl darovat své ženě. Ale Mila se rozhodla, že tyto vzácné kousky mohou náležet pouze jediné ženě: její babičce Omace, které za vše vděčí. Jistě to pro Omaku nebylo vždy snadné, vychovat sama dvě malé děti. Kdykoli Mila pomyslela na to, co by z nich bylo, kdyby ji a Tima babička tehdy v noci statečně neunesla z prostředí pochybné sekty, zaplavila ji vlna lásky k této odvažné ženě. Pokud budete chtít věřit tomu hrdinskému příběhu, hnala se tehdy babička svým autem až na nejodlehlejší cíp Severního ostrova, aby obě děti zachránila, poté co jí její dcera Klára zavolala tu zprávu, že jí příslušníci sekty její děti odebrali.

Omaka neváhala ani minutu a vydala se na dalekou cestu. Samozřejmě chtěla odvézt i Kláru, ale ta se zdráhala opustit „tábor hrůzy“, jak to místo později nazvali v tisku. Tenhle příběh se však Mila nedozvěděla z úst své babičky, nýbrž od její věrné spolupracovnice Manuky, Maorky, která stejně jako Omaka uměla opracovávat nefrit. Byla její pravou rukou v hotelu i v dílně až do doby, kdy nečekaně zemřela. Mila ji velice

postrádala, protože to byl jediný člověk, který vnesl alespoň trochu světla do její minulosti. Babička o Milině původu nikdy neztratila ani slovo. Ani o její matce Kláře. Nicméně bloumala s uplakanýma očima po domě, když se dozvěděla, že si její dcera vzala život. Večer předtím podle Manuky zavolala Klára Omace a prosila ji, aby jí odpustila. Nejspíš konečně pochopila, že její ráj na zemi není nic jiného než peklo zneužívání a násilí. I to věděla Mila jen od Manuky. Babička dětem, kterým bylo v té době dvanáct a čtrnáct, říkala cosi o autonehodě jejich matky, ale Mila narážela na různé nesrovnalosti, až se nakonec obrátila na Manuku. Od ní se dozvěděla i to, jak Omaka zoufale prosila v dopisech svou dceru, aby se vrátila domů, ale buď bylo už příliš pozdě, nebo tyto dopisy ani nedostala. Klára došla klidu až na neutěšeném hřbitově v Hokitice, ale její hrob byl ten nejneobvyklejší, neboť Omaka si prosadila, že ho mohla celý pokrýt zelenými kameny. Námitky hřbitovní správy, že hroby pokrývají kameny Židé, smetla ze stolu tvrzením, že si nenechá předepisovat, že musí pěstovat na hrobě své dcery kytky.

Mila teď měla špatné svědomí, protože své babičce za bezstarostné dětství na svobodě poděkovala tím, že dala přednost skvělému životu v Aucklandu před návratem do své vlasti. Ale která začátečnice dostane takovou šanci, aby hned mohla převzít odpovědnost za svou první kolekci?

Vlastně by to celé byla pravá pohádka, kdyby už předtím nedostala nabídku v továrně na zpracování nefritu v Hokitice a nedala ústní slib už tam. A kdyby její babička už napevno nepočítala s tím, že ji bude mít zase nablízku. Byla na ni i na její práci velice hrdá a tajně doufala, že se Mila později v Pounamu osamostatní. Věci by na to měla, stále svou vnučku ujišťovala, a jednou se jí svěřila, že to byl dřív i její sen, navrhovat šperky z nefritu. Ale kdo by pak vedl hotel?

Mila byla smutná při pomyšlení, jak bude její babička zklamaná, až se dozví, že tu nabídku práce designérky v Hokitice přece jen odmítne.

Ještě tu myšlenku ani nedokončila, když se kdosi postavil vedle ní k zábradlí. „Nelekni se. Je to jen tvůj nový šéf.“ Míla se otočila a přinutila se k úsměvu. „Ahoj, Pite.“

„Nechci rušit princeznu při snění, ale rád bych podepsal smlouvu ještě před velkými prázdninami. Budeš zítra ještě tady nebo už odjíždíš na pobřeží?“

„Ne, pojedu až pozítří, abych byla na Vánoce u babičky. Poletím s Timem, ale ten musí ještě zítra pracovat.“

„Kdy se ti to hodí? Přijdeš do kanceláře, nebo si na naši společnou budoucnost přitukneme tady na terase?“ Pit nedokázal skrýt, jak moc ho těší, že v ní získal budoucí spolupracovnici. Napřed se jeho nabídce bránila, protože se obávala, že jako odbornice na černý nefrit nedokáže do práce s růžením nebo achátem vložit tolik umu a lásky jako při navrhování šperků z nefritu. Ale Pit to zavrhnul jako pouhou výmluvu a dál pokoušel své štěstí. Jeho přítel Tim, jak věděl, byl na jeho straně. Studovali spolu architekturu, ale pak se oba vydali jinou cestou. Tim převzal jednu architektskou kancelář, zatímco Pit nastoupil do firmy svých rodičů.

Každopádně si Tim, na rozdíl od Mily, nepřipouštěl žádné výčitky svědomí, že nechává svou babičku Omapu na Západním pobřeží samotnou. Stále sestru ujišťoval, že jejich babička je silná a soběstačná osoba, která i bez svých vnoučat zvládne sama provoz hotelu, když si může dovolit schopný personál. Ovšem samozřejmě chápal, že se jeho sestra díky lásce k nefritu cítí daleko víc spojená s Pounamu než on, který odešel do města co nejrychleji. Podle jeho měřítek se práce v továrně na zpracování nefritu, kde se vyráběly maorské šperky pro turisty, nedala v žádném případě srovnávat s postavením designérky v mezinárodní firmě, jako je Kiwi Jewellery.

Míla skoro trpěla, pokaždé když slyšela mluvit svého bratra o Pounamu tak pohrdavě. Jako by to byla usedlost někde na konci světa, která se hodí jen k tomu, aby se jí po smrti Omapy co nejrychleji zbavili. Pro něj historie toho místa neznamenal nic. Vždycky, když se mu Míla pokoušela vysvětlit, že tenhle

kousek země patřil po celé generace jejich maorským předkům a říční rameno, kde se nacházel nefrit, jim bylo svaté, Tim jen mávnul rukou s námitkou, že on cítí svůj původ spíš v mužských předcích, kteří měli více anglické a irské geny. V tom bodě měl přirozeně pravdu. Už jejich pramáti Maata, zakladatelka hotelu Pounamu, opustila svého maorského muže kvůli britskému hledači zlata a s tím pak měla děti. Od té doby už ženy v následujících generacích nebyly přísně vzato zcela Maorky, ale zachovaly si své postoje a hrdost na své maorské předky. Cítily magickou sílu, která z nefritu vycházela, a věřily pevně, že *mana*, spirituální síla nositele, přechází na kámen. Kromě toho kámen spojoval síly země se silami nebe, a sílu hvězd se silami vody. Ano, o tom byla přesvědčena i Mila, ale s bratrem to neprobírala. Neměl pochopení pro tradice svých předků ani pro zásluhy své babičky o tento kousek země. Jak Omaka bojovala o to, aby rameno řeky zůstalo v majetku rodiny, když novozélandská vláda roku 1997 ustanovila, že všechny nefrity náleží kmeni Ngai Tahu, kmeni jejich předků. Nakonec byla Omaka zástupci kmene oficiálně zvolena ochránkyní pokladu Pounamu s ustanovením, že si každý člen kmene smí kdykoli vylovit z vody jeden kámen. Nikdo si však k řece pro kámen nikdy nepřišel, pro Ngai Tahu patřila tato část řeky k dědictví Omaky a Mily po předcích. Tato magie a poslání zůstat žít u této řeky se však Tima nijak nedotkly. Pro něj to byly jen kameny, ze kterých se v nejlepším případě daly vyrábět šperky, ale jemu by byl milejší jakýkoli diamant. Mila si ho někdy dobírala tvrzením, že by ho jeho poslední dívka nikdy neopustila, kdyby jí místo nějakého přívěsku daroval amulet pikorua, znamení nekonečné lásky z nefritu. Tim to kategoricky odmítal a konec vztahu připisoval špatnému charakteru své ex. Kromě toho pro ni neuronil ani slzu. Ženy v jeho životě, ať už s nimi měl zkušenosti pozitivní nebo negativní, ho prozatím moc nepoznamenaly. Mila bratra podezírala, že si kolem srdce vybudoval neproniknutelný krunýř, ale přesto ho nade vše milovala.

„Nebudu tě už dál zdržovat,“ řekl Pit jakoby z jiného světa. Mila sebou trhla.

„Sama nevím, kde jsem se to ve svých myšlenkách ocitla. Je to pro mě všechno tak vzrušující, a přitom pořád myslím na to, co tomu řekne moje babička, že jsem se rozhodla žít v Aucklandu, ještě jsem se jí o tvém návrhu ani nezmínila,“ poznamenala omluvně.

„Ta stará dáma to pochopí. Tim říká, že si s tím zbytečně lámeš hlavu. Myslí si, že je vaše babička mnohem pragmatičtější než ty.“

„To si myslíš?“ odvětila trochu kysele. Bratrův sklon považovat její pocity za přehnané se jí vůbec nelíbil. Ale možná má v téhle věci přece jen pravdu, pomyslela si sebekriticky. Snad bude mít babička pochopení pro tohle rozhodnutí, až se dozví o jejích šancích v kariéře. To byl vždycky Milin veliký problém: dělala si starosti o to, co si druzí myslí a cítí.

Pit Milu políbil na obě tváře. „Uvidíme se později na tanečním parketu.“ Mila jen unaveně přikývla, neměla chuť na další povídání, které pro ni bylo beztak jen trápením, ani na tančování. Ale možná se tady na párty objeví někdo docela určitý, kdo ji k tanci přemluví...

2. kapitola

O maku Parkerová měla impozantní zjev. Byla vysoká a ve stáří značně přibrala, což jí přinejmenším u maorských žen v okolí vysloužilo velký respekt. K tomu ještě její hluboký pronikavý hlas a schopnosti v zacházení s nefritem. To vše z ní činilo místní autoritu. Maorské ženy si nechávaly vyrábět amulety jen od ní, ačkoli se Hokitika v posledních letech změnila ze zlatokopecského města na nefritovou turistickou atrakci.

Na každém rohu stál obchod, kde nabízeli místní šperky z nefritu. Tam však Omaka amulety neprodávala, vyráběla je ve svém volném čase a nabízela je přímo ve svém hotelu. Hleděla na tenhle boom se značnou skepsí, neboť většina ozdob byla průmyslové výroby. Přesto i Omaka profitovala na rozkvetu malého města, neboť její hotel byl mezi turisty velice oblíbený. Povídalo se, že tam jsou ke koupi ručně vyrobené amulety s magickými silami.

Zabloudila myšlenkami k Mile a cítila, jak se na ni těší. Možná jí Mila bude asistovat při kurzech, které teď nově ve svém hotelu nabízí. Tyto kurzy vyřezávání z nefritu měly větší odezvu, než Omaka čekala. Starosti jí dělal jen stav staré dílny její matky, ve které se kurzy konaly. Měla obavy, že ta prkenná bouda jednou spadne hostům na hlavu. S pomocí Mily by ráda postavila novou dílnu. Bezpochyby podporu své vnučky potřebovala.

Ale pak ji dohnala jiná myšlenka, kterou by nejraději vypudila z mysli. Už jen představa, že bude muset vnoučatům povědět o tom svém „malém kolapsu“, jak tomu říkala, aby ho zbavila obav a hrůzy, jí kazila náladu.

Tránila se otázkou, zda by se mohla nějak vyhnout tomu říci dětem pravdu: To, že se před čtrnácti dny v dílně sesula na zem a její nová zaměstnankyně ihned zavolala doktora Leylanda, který jí poskytl intenzivní první pomoc a nechal ji odvézt sanitkou do nemocnice v Greymouthu. A hlavně to, že kardiologické vyšetření potvrdilo jeho diagnózu. Nechtěla vnoučatům kazit vánoční svátky. Především se obávala, že tím citlivou Milu úplně vykolejí. Ani ona sama nepočítala s tak otřesnou událostí. Infarkt! To by ji nikdy ani nenapadlo, když pocítila ty bolesti v nadbřišku. Ale kdyby své vnučce přiznala, že jí lékaři radí implantovat stenty, které by zpevnily její koronární cévy, jak jí důkladně vysvětlili, jela by s ní ihned na kliniku a společné Vánoce by nechala padnout. A to se Omace po tom všem, co se krátce před infarktem dozvěděla, vůbec nehodilo. Chtěla ty společné dny s vnoučaty využít k tomu, aby jim

povyprávěla, na jaký podivný rodinný příběh narazila. Neodpovídalo ani trochu její povaze, aby problémy sdílela s ostatními, a už vůbec ne s vnoučaty, ale s touto věcí si nevěděla rady a potřebovala především radu od Tima. Ten se díval na život podobně realisticky jako ona. A jestli jí doporučí, aby tuto záležitost zkoumala dál, tak to udělá. Sama se nedokázala rozhodnout, jestli se má tou věcí zabývat, nebo na ni zapomenout. Věděla, že rozčilení jí může způsobit další infarkt, ale namlouvala si, že se její srdce znovu uklidní, jakmile se rozhodne. O své nemoci vnoučatům zatím říkat nebude. Teprve až se Mila doma zase zabydlí a Omarka se podvolí a nechá si implantovat ty umělé trubice. No, asi jí ani nic jiného nezbyde... Ale i tak to celé smete ze stolu a Mile v žádném případě neprozradí, co jí řekl ten doktor v Greymouthu: totiž to, že další infarkt by mohl být její poslední, jestli nic nepodnikne. Při tom pomyšlení ji zamrazilo. Ani ne tak z myšlenky na smrt, ale z představy té operace. Stále tajně doufala, že se tomuto zákroku vyhne, že jí je ještě trochu času předurčeno. Cítila to tak, ale věděla, že už to nebude trvat dlouho. Znovu se jí zdálo o matce, která ji chtěla láskyplně obejmout, jako by si ji chtěla vzít k sobě. Mluvila s ní tichým hlasem a ujišťovala ji, že nebude trpět. Omarka to vždycky zneklidnilo, když se jí zdálo o matce, protože v těch snech byla docela jiná, než jaká byla v životě. Spíš jako anděl, a vůbec ne to stvoření, které dokázalo jen mlčky a zmateně sedět v křesle. Pomyšlení na to, že by měla v brzké době odejít ke svým předkům, Omarka neděsilo. Byla příliš rozumná, než aby se vzpírala moci osudu nebo se mu pokoušela vyhnout. Ale tak daleko ještě nebyla! Jen se už nesmí tolik rozrušovat jako nedávno, když narazila na ty utajované podklady.

3. kapitola

Mila dosud stála stála na terase a klouzala pohledem po přístavu v Aucklandu: to množství lodí, tyrkysové moře, zelené ostrovy... Připadala si tu už skoro jako doma. Její myšlenky kroužily kolem druhého důvodu, který ji v Aucklandu držel. Byl to někdo určitý, se kterým bude dnes večer tančit. Zdálo se jí neodpuštělné, že chce zůstat v Aucklandu nejen kvůli lákavé pracovní nabídce, ale i kvůli jednomu muži.

Omaka nikdy nebude schvalovat, že nějaký „chlápek“ přiměl její vnučku, aby se ke své vlasti otočila zády. A už vůbec ne Jonah, Timův společník, o kterém Omaka tak jako tak nemá valné mínění. Ale nebyl to jediný muž, na kterého se Omaka dívala se skepsí. Hlubší důvod, proč si o mužích nemyslela nic dobrého, viděla Mila v jejím vlastním příběhu. Mila si matně vzpomínala, že dříve v životě její babičky byli nějací muži, ale ti zase tak rychle zmizeli, jako se objevili. Omaka o nich také nikdy neztratila ani slovo. Jen o jednom, o Klářině otci. Ráda ho nazývala ubohým sňatkovým podvodníkem, protože už rodinu měl, když se začal ucházet o krásnou Omaku, a zapomněl jí říct, že má kromě ženy i čtyři děti. Jakmile se to konečně dozvěděla, vyhnala ho a svou dceru vychovávala sama. Ale z několika strohých slov, které pronesla o Kláře, Mila pochopila, že se Omaka považuje za špatnou matku. Tomu nemohla Mila uvěřit, protože pro ni byla Omaka ta nejlepší „máma“, jakou mohla mít. Občas Milu napadlo, že se Omaka možná snažila jí a jejímu bratrovi vynahradit něco, co u své dcery zanedbala. Ale bylo těžké dozvědět se o tom víc, protože Omaka měla ve zvyku prozradit jen to, co se jí hodilo. I na opatrné otázky své vnučky reagovala velice mrzutě. Mila někdy mívala lehké podezření, že za silnou a zdatnou fa-

sádou, kterou babička ukazovala navenek, tkví nějaké tajemství. Tak ráda by si o tom byla popovídala aspoň s Timem, ale narazila na tvrdou zeď. Tima minulost nezajímala ani za mák, jak sám doslova tvrdil. Bránil se, když jeho sestra začala „psychologizovat“, jak tomu posměšně říkal, a chtěla přijít minulosti na kloub. Kdyby to záleželo na babičce, nikdy v životě by se Mila ani Tim nedozvěděli, co pro ně udělala. Z jejích úst to znělo prostě: jejich matka odešla. Toho, že Mila celé noci nemohla spát a trápila se, protože si myslela, že na tom má vinu, si nikdo nevšiml. Až na Manuku, která se Mily, když jí bylo asi dvanáct let, jednoho dne zeptala, co ji tak strašně trápí. A tenkrát to z Mily vypadlo: Musí přece existovat důvod, proč je matka opustila! Udělali jí něco? Ona nebo Tim? To už si Manuka nebrala servítky a vyprávěla Mile celou pravdu i to, co si o tom myslí.

Řekla, že se její matka poté, co ji muž nechal samotnou se dvěma dětmi, připojila k jakési pochybné sektě. A pak jí vyličila tu odvážnou záchrannou akci. Mila jí jen fascinovaně naslouchala a zpočátku to považovala za jakousi napínavou maorskou legendu, jakými je Manuka od dětství okouzlovala. Dokud nepochopila, že je to jejich vlastní život. Rozběhla se za svým o dva roky starším bratrem, aby mu ten dobrodružný příběh vyprávěla, ale ten si zacpal uši a řekl, že o tom nechce nic slyšet. Teprve když Mila během prvního roku v Aucklandu měla poruchy spánku a svěřila se jedné psycholožce, spadly jí šupiny z očí. Tim se matně pamatoval na dobu strávenou u té sekty, byly mu koneckonců tři nebo čtyři roky, když je odtamtud babička odvedla. To byl ten pravý důvod, proč se tak zablokoval. Chtěl ty vzpomínky vytěsnit! Poté si Mila o té sektě všechno přečetla a ke svému zděšení narazila na podezření ze zneužívání dětí, dívek i chlapců. Ve svém zoufalství se na tohle téma zeptala Manuky, která ji upokojila. Matka je prý před možnými útoky uchránila. Ale její starost o děti nestačila, aby se sama z vlivu tohoto „monstra“, jak ho později označil novozélandský tisk, vymanila.

Mila nasucho polkla při pomyšlení, že se Manuky už nikdy na nic nezeptá. Ale Manuka jí tenkrát poslala několik fotek Kláry. Od té doby věděla, po kom zdědila světlé vlasy a hnědé oči. Ano, byl to šok, jak moc byla své matce podobná, a byla by si moc přála, kdyby si o tom mohla promluvit alespoň se svým bratrem, když už babička téma minulost odmítala. Ale hovořit o matce, to byl s Timem obrovský problém. V tom se Mila shodla dokonce i s Jonahem. A tak už byla zase u muže svých snů...

Jonah Wagner, dvacet osm let, tmavé vlasy, oči jako tma-vozený nefrit, smyslné rty, sportovní postava a neodolatelný úsměv...

Když Jonahovi řekla o svém plánu vrátit se do Hokitiky, aby tam začala pracovat v továrně na zpracování nefritu, byl šokovaný. „Přece nemůžeš jen tak odejít!“ zvolal teatrálně. Zůstat v Aucklandu kvůli Jonahovi bylo po objektivním zvážení to nejhoupější, co by mohla udělat. Jonah byl atraktivní typ muže, kterému ženy ležely u nohou. Neustále ho doprovázela nějaká kráska, která ho oblažovala. A kdyby měla Mila uvěřit Timovu střizlivému odhadu, na tomto stavu by se v budoucnu nemělo nic měnit. Od té chvíle před několika lety, kdy ho jeho přítelkyně z mládí ze dne na den opustila, choval se Jonah jako sukničkář. To, že láme ženám srdce, ho nechávalo chladným, hájil se tím, že hraje vždy s otevřenými kartami. Mila si však dovedla živě představit, že to zamilovanou ženu sotva odradí. To by si sama musela sáhnout na nos, protože i ona měla takové všemocné představy, že by ho mohla zachránit. Mila nebyla v tomto ohledu uvážlivější než jiné ženy, nýbrž spíš od svého bratra poučenější, protože ten říkal, že žena, která by překonala Jonahův strach z vážného vztahu, se ještě nenarodila. Mila přesto tajně doufala, že jí se to povede. Jen když bude trpělivá... Tohle její tajemství se však nikdo nesměl dozvědět. A hlavně ne její bratr. Uměla si představit, jak by kriticky povytáhl obočí a pak jí věčným tónem vysvětlil, že do budoucna nemá žádnou perspektivu. Ne, to v žád-

ném případě nechtěla slyšet, zejména když Tim svého přítele Jonaha v nezávazném přístupu k ženám horlivě napodoboval. Přitom to pravděpodobně bylo naopak, neboť Jonah měl za sebou velké zklamání, zatímco Tim lámal srdce dívek už od školních let. U něj se navenek plně projevil maorské geny, které tak popíral. Alespoň si to Mila myslela. Vlasy měl černé jako smůla a tmavé oči, ale velmi úzký obličej. Všichni ho považovali spíše za potomka italských přistěhovalců, a protože neměl žádný vztah ke svým kořenům, nepopíral to.

Mila jeho neúctou k ženám dost trpěla. Neustále do něj byla zamilovaná některá z jejích kamarádek, a když Tim dal zpátečku, musela poslouchat její nářky. Nakonec taková kamarádka přerušila kontakt i s ní, protože nechtěla, aby jí někdo „Dona“ připomínal. Byla to jeho přezdívka podle Dona Juana. Tímto způsobem ztratila Mila hodně kamarádek, ale hodně jich i získala, ovšem na ty by raději zapomněla, neboť se s ní kamarádily jen proto, aby Dona poznaly blíž. Přesto jí však zůstala jedna opravdová kamarádka, která nikdy neporušila přísahu, že si s Timem nic nezačne, již Mila nakonec vyžadovala od všech svých údajných přítelkyň. Ale jen Ruby to dokázala dodržet. Byla také jediná, která věděla o Jonahovi.

I ona byla hořce zklamaná, když se jí Mila přiznala, že se chce přestěhovat do Aucklandu. Byla přece jednou z posledních jejích přítelkyň ze školy, která ještě ze Západního pobřeží neutekla. Ruby se tam stala učitelkou. Zrovna včera jí poslala na WhatsApp fotku z prosluněné pláže u Hokitiky a zprávu, že se na její návrat moc těší.

S jejími city k Jonahovi to bylo jako začarované. To Mila viděla velmi kriticky, ale co mohla dělat? Už se prostě rozhodla, že to bude on. A to bez šimrání v břiše a slabosti v kolenou, ale proto, že byla pevně přesvědčená, že ho dokáže zkrotit. A to jedině z toho důvodu, že ji před několika měsíci po společné večeři u Tima doprovodil domů. Ten večer hrozně přšelo a Jonah měl s sebou, na rozdíl od ní, deštník. A držel ho nad Milou obětavě i s tím rizikem, že sám zmokne. Ne, sobec Jonah ne-

byl. Naopak, byl spíše jako z doby pravých džentlmenů, kteří svá přání vždy podřídili blahu žen. Patřil k těm, kteří jim podrželi dveře, pomohli do kabátu. Chování, jaké může vzbudit nedorozumění. A také u ní! Mila si jednoduše nedovedla představit, že by muž, který od ní nic nechce, dobrovolně promokl na kůži, jen aby se ona dostala domů suchá. A přitom přece věděla, jaký to je sukničkář. Ve skutečnosti to neudělal bez postranních myšlenek, jak jí u dveří její studentské koleje s šarmantním úsměvem zcela bez příkras přiznal. Normálně by dívku za takových okolností doprovodil až na pokoj, ale rozhodně ne malou sestru svého kamaráda Tima. Mile bylo v tu chvíli srdečně jedno, co by si její bratr pomyslel, kdyby se o tom dozvěděl. Proto se Jonaha zeptala přímo: „Co je na mně k smíchu, že se mnou nemůžeš jít do postele?“

„Jsi roztomilá, krásná a šileně sexy v těch tvých širokých šatech. Nic na tobě není k smíchu. Jsi jedno velké pokušení! Nic by mě neodradilo od toho, abych tě doprovodil, až na jedno: Tim mně pohrozil, že kdybych se tě někdy dotknul a učinil tě nešťastnou, utrhl by mi kou..., tedy hlavu.“

Mila ten večer vypila několik skleniček Sauvignonu Blanc z regionu Marlborough, a tak dostala přímo záchvat smíchu, div že se nepočurala. Jonah nakonec nemohl dělat nic jiného než se k jejímu smíchu přidat.

„Jestli se v tomhle životě někdy zbavím svého strachu se vázat, pak si vezmu tebe,“ oznámil jí se slzami smíchu.

Mila se smála s ním, ale kdesi hluboko v srdci to vzala jako příslib. Od tohoto památného večera byla skálopevně přesvědčena, že by se z ní a Jonaha mohl stát ideální pár.

I když byla vlastně na svého bratra trochu našťavaná, že jí tak překazil pravděpodobně velice vzrušující první noc s mužem jejích snů, trochu ji dojala doposud neznámá role bratra jako jejího ochránce. Leží mu snad její blaho na srdci víc, než dává najevo? Když na to pomyslí, musí uznat, že ji bratr ve skutečnosti uchránil před velikou hloupostí. Neumí si představit, že by se musela vyhýbat Timovu bytu i kanceláři ze

strachu, že tam potká Jonaha. Rozhodně bylo příjemnější být nešťastně zamilovaná do muže, se kterým ještě v posteli nebyla. Párkrát už totiž zažila, že se muži zase odtáhli, poté co s ní strávili nádhernou noc. Pravděpodobně by si z toho zoufala, kdyby jí jeden z těchto mužů, které by stále ještě spočítala na prstech jedné ruky, nepřiznal, že byla nejbáječnější žena, jakou kdy poznal.

„A to je ten důvod, proč teď budíš dojem, že musíš hned jít a už se nikdy nevrátit?“ zeptala se ho skepticky a on přikývl. „Tebe by si každý hned rád vzal a měl s tebou děti, ale jsi příliš krásná, abys se mnou zůstala.“

Mila se na něj užasle podívala. „Znamená to, že už mě nikdy nechceš vidět, protože bych tě jednou mohla opustit?“

Vzal její tvář něžně do dlaní. „Ty jsi jedinečná. Máš neuvěřitelnou auru. Nesměj se! Mám skutečně pocit, že odejdeš, jakmile si s tebou začnu.“

„No super, tak se čistě z preventivních důvodů už nikdy ne sejdem,“ odpověděla Mila žertem. Považovala to za nejpodlejší výmluvu, jaká může chlapa napadnout, když se nechce vázat, ale časem si uvědomila, že z ní opravdu cosi vyzařuje. Stačilo se rozhlédnout kolem sebe. Určitě na ni i teď obdivně hledělo několik párů očí. Ale mělo to i svou druhou stránku. Mila si s obdivem mužů nevěděla rady, protože jí chyběla schopnost s nimi flirtovat. Tohle umění jí bylo zcela cizí. Jeden z jejích známých jí kdysi řekl: „Jsi tak vážná. To muž dostane strach.“ A když měla být upřímná, pro žádného z těch mužů, které poznala, láskou nezahořela. Ani u Jonaha se to nestalo. Ještě ne, říkala si, ale to zcela jistě přijde, až se spolu poprvé políbí. Tím si Mila byla jistá.

Každopádně byli od toho večera něco jako dobří přátelé. Občas zkoušela, jestli na ni přece jen nereaguje jako muž, a v jeho přítomnosti se bavila s jinými muži. K jejímu velkému uspokojení ten záletník žárlil a na každého z těchto mužů nasazoval. Mila se chovala mnohem chytřeji, když měl Jonah nějakou novou známost. Nikdy o ní neřekla nic špatného, jed-

noduše ji ignorovala. A když se jí pak zvědavě ptal, dělala, že už vůbec neví, o jaké ženě to mluví, přestože si pamatovala každyčkový detail. Jonah měl skutečně slabost pro krásné ženy, ale Mile se jeho dívky většinou zdály nudné. Vypadaly perfektně, chovaly se perfektně, měly perfektní zaměstnání a hledaly perfektního otce pro své děti... až moc perfektní na její vkus!

Někdy Mila pociťovala netrpělivost. V takových chvílích se ptala sama sebe, jestli má dál doufat, že pro něj bude tou správnou ženou. Co když jednou na některé z těchhle krásek přistane a vůbec nebude hledat nic výjimečného? A co když má ve skutečnosti problém ona, že po něm může jen toužit zdálky?

Mila se polekaně otočila, když jí někdo zaťukal na rameno. Otočila se a hleděla do Jonahových rozzářených očí. Vzápětí byly její pochybnosti pryč a Mila si byla jistá, že tohle je muž, pro kterého se vyplatí zůstat v Aucklandu.

4. kapitola

Jakmile Omaka pomyslela na nález těch dokumentů, sevřela se jí hrud'. Už celé hodiny seděla v proutěném křesle na zahradě. Neodvažovala se ani pohnout ze strachu, že jí srdce znovu vypoví službu. Představa, že má bratra, o jehož existenci ještě před několika týdny nic netušila, zvýšila její krevní tlak do závratných výšin i přes prášky, které jí vnutili v nemocnici.

Přitom to byla jen hloupá náhoda, že narazila na jeho rodný list. Jen proto, že začala předělávat otcův pokoj na další pokoj pro hosty, který naléhavě potřebovala. Za tím účelem vyklízela i jeho krásný starý psací stůl, který chtěla v pokoji ne-

chat. Samozřejmě prázdný! A přitom jí ten zrádný list padl do rukou. Rodný list Benjamin Parkera, narozeného v Hokitice. Matka Hine Parkerová, rozená Thompsonová, otec Jack Parker.

Po prvním zděšení měla jen jedno vysvětlení pro to, že jí rodiče jejího skoro o sedm let staršího bratra zamlčeli. Pravděpodobně brzy po porodu zemřel a oni ho pro velkou bolest ze svého života raději vyškrtli. Horečně pátrala po odpovídajícím úmrtním listu, ale marně. Nakonec usoudila, že tento list se zřejmě ztratil. Stále však nepochybovala o tom, že chudák Benjamin opustil svět jako malý. Litovala toho, vždycky si totiž přála mít sourozence, protože pro ni nebylo snadné vyrůstat jen s milým, ale přepracovaným otcem a slepou a skoro němou matkou.

Ale pak našla Omaka při úklidu další písemnost, která jí otrásla. Dokument pocházel z jakéhosi domova pro obtížně vychovatelné děti v Aucklandu a dokazoval, že tam jistý Benjamin Parker žil a jeho otec dokonce za jeho pobyt měsíčně platil. Když pochopila, že se chlapec dostal do toho domova v roce jejího narození, vzbudilo to v ní obrovský neklid. Samozřejmě se ptala sama sebe, co to mohlo znamenat a proč bratra poslali pryč.

Nakonec si matně vzpomněla, jak její matka někdy jako v transu mumlala jméno Benjamin. A jak jí otec v těchto chvílích opakoval pořád dokola, že to matka nemá v hlavě v pořádku. To jí bylo jasné, protože matka, která pořád sedí v křesle a jen občas mumlá něco nesrozumitelného, musí být pomatená. Omaka záviděla svým kamarádkám, že měly matku, která jim vařila jídlo, šila šaty nebo si s nimi prostě povídala. Omaka věnovala všechnu svou lásku otci, který se neúnavně staral o její blaho. Rozmazloval ji a splnil jí každé přání, co jí na očích viděl.

Byl vůbec docela jiný než otcové jejích kamarádek. Nikdy se neopíjel v hospodě, odkud si matky některých jejích kamarádek musely své muže domů odvést. Naopak, zásadně ne-

pil alkohol a staral se, aby Omaka chodila každý den do školy upravená, měla hotové úkoly a nikdy neměla hlad.

Dnes by Omaka řekla, že nebyli zrovna bohatí, protože hotel tehdy neprosperoval tak dobře, ale její otec udělal vždy vše proto, aby se cítila jako princezna. Dokonce jí dovolil i psa, který bohužel nežil moc dlouho. Omaka se ještě dnes trochu styděla, že svou matku nemilovala tak jako otce, a proto byla k neutíšení, když matka brzy zemřela. Měla jen jeden pronikavý zážitek, který ji s matkou až nezvykle spojoval. Stalo se to v den, kdy zemřela. Ten den přinesla Omaka, bylo jí tehdy asi osm let, jeden z těch krásných zelených kamenů z říčního ramene domů. Sedla si s kamenem v ruce, vědoma si své povinnosti, vedle matky, která tak ráda hladila její ruku. Když matka nahmatala kámen, chtěla jí ho vzít, ale Omaka ho držela pevně. Vtom spustila matka hrozný křik, až Omaka kámen v hrůze upustila a přivedla na pomoc otce. Když na zemi uviděl ten kámen, zvedl ho a vložil ho své ženě do ruky. A pak se stalo něco zvláštního, co Omaka pochopila teprve později. Otec ji nechal bez vysvětlení s matkou samotnou a za chvíli se vrátil s košíkem plným zvláštního nářadí. Pak matku zvedl z křesla a odvedl ke stolu, na kterém nářadí rozložil. Když vzal matčinu ruku a přejel s ní po nářadí, přeběhla jí po tváři zář, jakou u ní Omaka nikdy neviděla.

„Dívej se pořádně, co tvá matka teď s tím kamenem udělá,“ pošeptal jí otec tajemně. A pak začala její matka kámen nářadím opracovávat a vyřezávat z něj něco, co vzdáleně připomínalo osmičku. Trvalo to dlouho, ale jak otec, tak i Omaka tomu jen fascinovaně přihlíželi. Nakonec matka kámen pevně uchopila, hlasitě zasténala a zhroutila se. Ještě nikdy předtím neviděla Omaka svého otce tak zoufalého, zatímco sama ztuhla a nebyla schopná jediného slova. To, že jí matka ten den ukázala, jak se nefrit opracovává, pochopila až o několik let později, když jí otec jednou vyprávěl o legendárním řezbářském umění jejích předků. Vplížila se pak do dílny a začala opracovávat svůj první nefrit. Pokud si dobře vzpomínala, bylo jí

právě čtrnáct let. Ale tenkrát, po smrti matky, se jí téměř ulevilo, že už se nemusí dívat do těch slepých očí, které její pohled neopětovaly. A byla ráda, když si její otec o rok později vzal za ženu svou hospodyni Mary. Najednou byl v domě, kde doposud vládly jen tmavé stíny, slyšet veselý smích. Mary byla pro ni víc než starší sestra, a tak Omaka litovala, když Mary jednoho dne zmizela, jako by se do země propadla. Ačkoli jí otec tvrdil, že to byla nezodpovědná osoba, která ho bez důvodu opustila, tušila Omaka, že odešla proto, že otec neopětoval city mladé ženy a dál truchlil po své milované manželce. Ale Omaka se nikdy neodvážila otce na takové osobní věci zeptat. Ačkoli se staral o její blaho, o citech nikdy nemluvil. Přesto byla Omaka hluboce nešťastná, když otec utrpěl záchvat mrtvice. Nebyl sice smrtelný, ale připoutal ho, bezmocného, k posteli. Bylo jí osmnáct, a právě dokončila vyšší školu. Otec potřeboval stálou péči, a tak její sny o učení u klenotníka ve městě Christchurch musely jít stranou. Cítila povinnost se o otce postarat a pokračovat v jeho životním díle. Stále ji totiž ponechával v domnění, že hotel patří jeho rodině. O tom, že hotel zřídila její pramáti, jí otec nikdy nic neřekl. Dozvěděla se to až mnohem později z deníku legendární pramáti Maaty. V každém případě své zděděné nadání zpracovávat nefrit a dělat z něj šperky odsunula kvůli hotelu na vedlejší kolej. Otec po půl roce živoření zemřel. Jeho poslední slovo bylo „odpuštění!“. Omaka si to pamatovala především proto, že v tu dobu již nemluvil srozumitelně, a tak bylo překvapivé, že toto poslední slovo vyslovil naprosto zřetelně.

Omaka se ujala dědictví. Od prvního dne usilovala ctižádostivě o to, aby ze sešlého domu opět udělala vyhledávaný hotel. A skutečně, koncem sedmdesátých let přicházelo do kraje stále více turistů, kteří se cestou k túře po ledovci rádi zastavovali v malebném městečku.

Omaka těžce pracovala celý život a od toho infarktu ji trápila otázka, kdo se o její životní dílo postará, když umře? Tim nebude nikdy pracovat jako hoteliér na Západním pobřeží. Po-

kud šlo o zájem jejího vnuka o Pounamu, nedělala si Omaka žádné iluze. Bylo to sice trochu smutné, ale rozhodně na něj nemínila tlačit. Docela jinak tomu bylo s Milou, která měla blízký vztah k dědictví svých předků a jistě se vrátí domů s radostí; ne však proto, aby provozovala hotel. Bude se chtít věnovat svému šperkařskému oboru. Takže otázka, kdo převezme hotel, zůstávala nevyjasněná. Ale Omaka jednou bude potřebovat nástupce. Její nová zaměstnankyně Sara tuto odpovědnost nepřevzme, protože už teď věděla, že se za dva roky odstěhuje se svým snoubencem do Wellingtonu.

Přitom Sara byla pro tuto práci jako stvořená. Poté, co Omaka vedla po celá desetiletí hotel sama, jen s pomocí kuchařky a uklízečky, najala tuto mladou vystudovanou hoteliérku na plný úvazek. Sara byla tak aktivní, že by zcela jistě také dokázala vést hotel sama. Byla energická a rozhodná – nejdřív se postarala o to, aby se hotelový provoz oddělil od soukromých prostor Omaky. Vznikla nová jídelna pro hosty, takže už nevstupovali do soukromého traktu rodiny. Dokonce i v zahradě nechala zřídit druhou terasu, která byla určena jen hotelovým hostům, zatímco soukromá terasa byla skryta za rohem budovy. Omaka jí v těchto věcech nechala volnou ruku, přestože jí doposud nevadilo, že ji hosté měli nadosah.

Když si tento den Omaka poprvé užívala nebeský klid v zahradě, velmi ty změny ocenila, protože si uvědomila, že je to dar – moci v následujících dnech nerušeně trávit volné chvíle se svými nejbližšími. K jejímu velkému údivu ji pomyšlení na to, že Sara v nejhorším případě povede hotel sama, netrápilo tolik, jak se obávala. Naopak, byla pevně rozhodnutá brzy odstoupit, než aby se skácela mrtvá k zemi.

5. kapitola

„Co děláš docela sama tady venku? Jsi přece hvězdou večera,“ zasmál se Jonah a vzal Milu do náruče. Představila si, jaké by to bylo, kdyby teď slavnost společně opustili. Při tom pomyšlení ji zalila horkost, protože to, jak ji držel v náruči, slibovalo víc. Objímal ji pevně a zároveň něžně. Ale to kouzlo trvalo jen chvíli. Vzal ji za ruku a řekl: „Pojď, hraje právě Havana!“

Na tanečním parketu ji k sobě přitiskl a tančili v těsném objetí na song kubánské zpěvačky. Jonah byl nadaný tanečník a uměl svou partnerku vést tak, že ho Mila jen následovala, aniž by musela dávat pozor na kroky. S ním se nad parketem téměř vznášela. Ještě než se oddala rytmu, spatřila Tima, který na ni od baru zamrkal. Měla v tu chvíli pocit, že vidí v jeho očích určitou skepsi. Tuší snad víc, než si ona myslí? Bylo jí to jedno, užívala si tanec s Jonahem, dokud si nevšimla blondýny na vysokých podpatcích, která k nim provokativně přistoupila.

„Mohu mít nazpět svého muže?“ zašveholila, a než se vzpamatovala, řekla Mila přehnaně laskavým hlasem: „Tak byste si ho měla jít hledat. Myslím, že tady jste na špatné adrese.“

Žena zůstala jen překvapeně civět, až se Mila rozesmála a Jonah se do toho vložil. „Cloe, vidíš přece, že jsem zadáný. Ostatně, to je Mila, má nejlepší přítelkyně.“ Ukázal na ni rozmáchlým gestem. „A rádi bychom pokračovali.“

„Tvoje nejlepší přítelkyně, to by mě rozesmálo. Muži a ženy nemohou být přáteli,“ prohlásila ostrým tónem Cloe.

„Ale ano,“ odvětila Mila pohotově. „V každém případě si na to mohou chvíli hrát, než to mezi nimi zajiskří.“

„To je pravda, na to u nás také dojde,“ souhlasil pobaveně Jonah a přitiskl ji k sobě ještě pevněji.

„Na to máš ale mě,“ vyprskla ta kráska útočně. „Buď budeš tančit se mnou, nebo odejdu.“

Mila zatajila dech. Byla zvědavá, jak muž jejího srdce na tohle malé vydírání zareaguje.

Jonah se prudce zastavil a pohlédl na Cloe téměř útrpně. „Seber se, prosím tě. Tohle drama je směšné. Jak už jsem řekl, teď tančím se svou přítelkyní Milou a pak si zatančíme spolu, ano?“

Všechna čest, pomyslela si Mila, zůstává přátelský, nenechá se vyvést z míry. Na Cloe však bylo vidět, jak horečně přemýšlí, jestli má přitvrdit, nebo ustoupit. Podle falešného úsměvu, který nasadila, usoudila Mila na to druhé.

„Okay, mrzí mě to, miláčku, asi jsem to přehnala,“ zacvrlikala.

„Sejdeme se pak u baru,“ odpověděl podrážděným tónem. Sotva byla Cloe z doslechu, Jonah hlasitě zasténal. „Už jsem jí dal jasně najevo, že je to pryč.“

„No, tvoje ženy tě prostě neposlouchají. Když páníček zavělí odchod, neposlechnou. Něco takového!“ zažertovala Mila, ačkoli jí zrovna do smíchu nebylo. Ptala se sama sebe, jestli je tento muž vůbec schopen začít si s nějakou ženou vážně. Právě o tom silně pochybovala, když vtom se na ni usmál tak, že znovu začala věřit v happy end. Už jen to, jak ji chytil za boky, aby mohli pokračovat v tanci, zaplašilo její pochyby. Mila rozhodně nebyla lehkomyšlný snílek, ale ráda si do detailů představovala, jaké by to asi bylo, kdyby ji Jonah miloval. Její důvěrnice Ruby, která o jejích pochybnostech, zda tento muž jednou dozraje, věděla, přitom jen vraštila čelo. Myslela si totiž, že by si Mila konečně jednou zasloužila pravého muže, který by se do ní beznadějně zamiloval a zůstal s ní napořád, a ne takového zvrhlíka, pro kterého bylo Mily škoda. Ruby sama ovšem také ještě nenašla partnera na celý život a s humorem prohlašovala, že to v kolegiu vyšší školy v Hokitice není tak snadné.

Každopádně Ruby Jonahovi nestranila a Mila tušila, že ji kamarádka bude zrazovat od toho, aby tu krásnou nabídku od

továrny na zpracování nefritu odmítla kvůli takovému notorickému sukničkáři.

„Nemohla bys pak zůstat po mém boku, aby si Cloe myslela, že jsi moje nová známost?“ pošeptal jí Jonah. Mila se zastavila, vymanila se z jeho objetí a zatukala si na čelo. „Tu polívčičku si spapej sám. Ani mě nenapadne hrát něco takového,“ řekla ostřeji, než zamýšlela.

„Ale no tak, cítím se v tvé přítomnosti tak dobře. Budu si tě muset vzít, abys mě ochránila před světem žen.“

„Já jsem přece taky žena. Zapomněl jsi?“ odsekla ostře.

„Jak bych mohl? A ne jen tak ledajaká, ale ta nejhezčí, nejchytřejší a nejroztomilejší široko daleko...“

Zarazil se a fascinovaně hleděl na jednu Milinu spolužačku, Charlottu, která také dostala místo u Pita, i když ne tak dobré jako Mila. Závíděla, že všichni mluví jen o Mile a jejím talentu. Zkrátka, nebyla to její kamarádka, ale byla hezká.

„Znáš ji?“ zeptal se Jonah se zájmem. Mile se většinou dařilo zachovat klid, když její oblíbenec otáčel hlavu za jinými, ale v tuhle chvíli jí došla trpělivost. Když ty ženy neznala osobně, bylo snazší hrát nezúčastněnou, ale u Charlotty? Ne, to bylo příliš!

„Jen letmo, ale ty ji jistě poznáš mnohem rychleji, než myslíš,“ vyhrkla a nechala ho stát uprostřed parketu.

Chtěla se vrátit na své klidné místo na terase, ale do cesty se jí postavil Tim. Výraz jeho tváře nevěstil nic dobrého. „Řekni mi Milo, je něco mezi tebou a Jonahem? Celou dobu jsem vás pozoroval. Jak ty se na něj díváš, to není normální.“

Mila jen odmítavě mávla rukou. „Snad si nemyslíš, že bych si něco začala s tímhle Casanovou. Buď bez starosti, ten u mě nemá šanci,“ zalhala, aniž se začervenala.

Zdálo se, že si Tim oddechl. „Tak to jsi mě uklidnila. Nehodilo by se mi to do krámu. Přijede k nám totiž na Štědrý den do Pounamu, protože další den pak chceme vyrazit na túry do hor a zůstat tam až do Nového roku. Napřed na ledovec a pak do Queenstownu, bude tam velká párty.“

„Víš to už babička?“ zeptala se Mila rychle, aby neviděl, jak znervózněla při představě, že bude trávit Vánoce s Jonahem. Když vyjde počasí, půjdou jako každý rok plavat a pak si večer na zahradě u řeky připraví barbecue.

„Neměl jsem ještě čas, ale řeknu jí to pozítří. Pak zbývají do Vánoc ještě tři dny, to by mělo stačit.“

„Ráda bych se jí také v klidu přiznala, jaké mám plány v Aucklandu,“ povzdechla si Mila.

„Děláš, jako bys plánovala nějaký zločin. Ukaž mi člověka, který by ti to skvělé místo u Kiwi Jewellery rozmlouval. Babi nepotřebuje pečovatelku. Vystačí si sama a ty přece nezmizíš ze světa. Letadlem je to do Christchurchu chvilka.“

„Vždyť víš, že babička nerada lítá,“ namítla Mila.

„Ale ty si můžeš zaletět do Hokitiky, kdykoli se ti zachce.“

„Tak jako ty? Jednou za rok na Vánoce a pak hned zas vypadneš. To není od tebe zrovna pěkné.“

„Ty pořád děláš, jako by babička bez nás nemohla být. Jsme přece dospělí a musíme jít vlastní cestou. Ona je ta poslední, která by se na nás lepila.“

„Moc rád zapomínáš, co pro nás všechno udělala!“

Tim zasténal a vjel si rukama do vlasů. „Pověz, jak často budeš tu historku opakovat? Už na to nechci myslet. A babička z toho taky nedělá bůhvíco. Jsi jediná, kdo s tím všechny kolem sebe zatěžuje. Víš, že babička to vůbec nestrpí. A mně už bys s tím taky mohla dát pokoj!“

Mila sebou trhla, protože její bratr už skoro křičel. Tak nahlas, že se po nich někteří hosté začali ohlížet.

„Přesto babičce nic neříkej. Povím jí to, až budete pryč,“ prohlásila Mila pevným hlasem a přemýšlela, jestli přece jen nehraje ostatním na nervy, když tu starou historku pořád omílá.

„No dobrá, vrhnu se zase do víru dění,“ zamumlala, ale namísto toho zamířila zpátky na své nerušené místo na terase, ale opět tam nedošla. Tentokrát ji zastavil Pit a chtěl jí představit několik důležitých lidí. Mila se nechala bez odporu zaléct do shluků ostatních, aby s nimi vedla ty nenáviděné

bezobsažné řeči jako na každé párty. Třebaže teoreticky pravidla společenské konverzace ovládala, působila stále prkenněji, když se o ni pokoušela. Rozhovor s ostatními ji zajímal jen tehdy, když o něco skutečně šlo. Měla ráda politické diskuse nebo osobní rozhovory, při kterých ostatní blíže poznávala. Mila byla vždy hodně vážná a k povrchním lidem si zachovávala odstup. Tak jako k Charlottě, kterou teď pozorovala koutkem oka, neboť se Jonahovi právě podařilo navázat s ní hovor. Mila věděla, proč ji zrovna dnes večer tolik zlobí jeho „hon po čerstvém mase“, jak Ruby označovala jeho střídání žen. Když se mu líbí taková koza, nemůže mezi nimi k ničemu dojít, pomyslela si Mila hořce. Jeho touha získat každou ženu jí připadala pošetilá. Na tom nic nezměnil ani jeho mladistvý úsměv, který jí právě věnoval. Nejradši by slavnost okamžitě opustila, ale to by bylo vůči hostiteli nezdvořilé, chtěl ji přece ještě představit důležitým lidem.

Několik hodin si pak potřásala rukama s dalšími hosty, dostala spoustu polibků zleva i zprava a vypila o několik skleniček šampaňského víc, aniž by ochutnala alespoň něco z bufetu s mořskými plody.

6. kapitola

Pomalů svítalo, když Mila došla pěšky spícím Aucklandem ke své studentské koleji. Svoje soukromé věci už si přestěhovala do Timova bytu. V novém roce bude mít ještě dva týdny volno, protože všude na Novém Zélandu začínají hlavní prázdniny. Hned po Silvestru by se chtěla vrátit do Aucklandu, aby se u Tima zabydlela.

Cítila, že se trochu potácí, ale země se s ní netočila, takže se dostala do postele v pořádku. Doufala, že v tom opojení

snadno a rychle usne, ale místo toho ji přepadla její nenáviděná hloubavá nálada. Myšlenky jí kroužily hlavou bez konce. To bylo poprvé od skončení její terapie, kdy to bylo zase tak zdrcující. Myšlenky na ni dotíraly, převalovala se ze strany na stranu a nedařilo se jí zklidnit mysl. V důsledku toho vnitřního neklidu bylo nepokojné i její tělo. V žádné poloze nevydržela déle než půl minuty. Kůže na celém těle ji svrběla a svědila. Tyhle symptomy se objevily krátce poté, co začala studovat v Aucklandu. A to všechno jenom proto, že beze smyslu dumala nad věcmi, které nemohla změnit. Většinou se týkaly jejího životního příběhu a otázky, jestli někdy přijde na to, co jí tak leží na duši. Vnímala to už jako malá holka. Často se v noci probouzela s pláčem a zjistila, že je v pokoji sama. Tak začala ve svém zoufalství s nočními rozhovory se svou imaginární sestrou. Pojmenovala ji Rita. Vedla s ní vnitřní dialogy s rozdělenými rolemi. Domnívala se, že je jí náhradou za babičku a bratra, kteří o tom všem nechtěli nic slyšet. Teprve při terapii se Mila trochu uklidnila, protože konečně mohla s někým mluvit o své matce a jejím osudu. A tím i o svém osudu – bezbranného malého dítěte, které jeho matka svým způsobem opustila, protože Klářina vazba na jejího guru byla mnohem silnější. Konečně mohla dát svým citům průchod. A když se nakonec odvážila promluvit o sebevraždě své matky, protrhly se všechny hráze a Mila bolest nad její ztrátou vykřičela do světa a konečně pro ni mohla truchlit. Pak už žádnou imaginární osobu nepotřebovala. Dařilo se jí podstatně lépe, i když při jednom z posledních sezení musela přiznat, že stále ještě cítí kdesi uvnitř hlubokou ránu, kterou nedokáže pojmenovat. Její terapeutka, doktorka Ryanová, ji chápala už jenom proto, že v Milině příběhu bylo ještě jedno bílé místo: bezejmenný otec. Teprve v tom okamžiku si Mila uvědomila, že něco nesouhlasí, když jí všichni tvrdili, že jméno jejího otce nikdy neznali. Manuka ho asi skutečně nikdy nepoznala, ale co její babička? Ta přece musela vědět, jak se jmenuje muž, se

kterým má její dcera dvě děti. Tato otázka Milu natolik zaměstnávala, že jen kvůli tomu, aby na ni dostala odpověď, cestovala do Hokitiky. Ale tam narazila na ledovou hradbu mlčení. Celá zoufalá vyčítala babičce, jak je neuvěřitelné, že by neznala jméno svého zetě. Pojem „zeť“ babička striktně odmítla a tvrdila, že to byl jen nějaký člověk z té zatracené sekty, se kterým její dcera otěhotněla. Dvakrát a bez oddacího listu! Když Mila namítla, že přece museli někde žít nejméně tři roky jako pár, soudila tak podle věkového rozdílu mezi ní a Timem, dostala se Omaka skutečně do ráže. Tvrdila vehementně, že v tu dobu nebyla se svou dcerou, která tenkrát žila v Aucklandu, v kontaktu. Mezi Milou a babičkou došlo k veliké hádce, ve které ji Mila obvinila, že jí vykládá o minulosti nesmysly. Ale Omaka přísahala, že mluví čistou pravdu, a spory ukončily jen s tou podmínkou, že se Mila přestane na svého otce vyptávat. Mila se s tím smířila. Terapeutka jí pak nabídla, že s ní bude dále pracovat, ale Mila to odmítla ze strachu, že by se jí dařilo jen hůř. Doktorka Ryanová její rozhodnutí chápala a ujistila ji, že za ní může kdykoli zase přijít. Nakonec jí sdělila ještě několik věcí, které se Mile natrvalo vtiskly do paměti. Existuje prý něco jako rodinná tajemství, která působí přes jednu i více generací na psychiku potomků. Označila to jako „zdeděné jizvy“. A přesně to odpovídalo Miliným neurčitým strachům a podezřením, že její otec nebyl jedinou biografickou mezerou v její rodině. Zcela vědomě se rozhodla, že to přesto nechá být, protože téma matka ji už stálo šílené množství sil.

Kromě toho bylo pro Milu velice nešťastné, že se Manuka rozloučila se světem právě v tu dobu, kdy začala chodit na terapii a vyvstalo mnoho nových otázek. A babička se opevnila neproniknutelnou hradbou, kterou Mila nemohla prorazit, aniž by si rozbila nos.

Její symptomy našťastí během terapie zesláblly natolik, že mohla klidně spát. Do dneška! Mila se trápila otázkou, co jen mohlo způsobit, že po proslavené noci má takový otravný zá-

chvat. Na tuto otázku nenacházela odpověď právě tak, jako na ty ostatní, které se jí honily hlavou. Nakonec vstala a šla do společné kuchyňky. Její spolubydlící už odjely na prázdniny. Byla tedy na patře sama a v lednici našla zpola plnou láhev vína. Po několika prvních doušcích se trochu uvolnila, přesto se svých dotírajících myšlenek nezbavila. Pokoušela se přijít na to, proč se její symptomy vrátily právě dnes. Vlastně by měla po tom velkém všestranném úspěchu klesnout šťastná a spokojená do své postele. Náhle jí hlavou projela zcela jiná myšlenka. Bojuje snad sama ve svém nitru, bez ohledu na možné babiččino zklamání, s rozhodnutím ukázat své vlasti záda? Možná má sama strach, že nepřenese přes srdce dát Pounamu vale, když pozítří odjede na Západní pobřeží a tam na ni zase bude vše působit: jejich usedlost, řeka plná nefritu, magické kameny, lehká bríza, pohled na hory se zasněženými vrcholky v dáli. Teprve když ucítila na rtech slanou chuť, uvědomila si, že jí po tvářích kanou slzy. S hrůzou pomyslela na to, že ráno má zpečetit svůj osud a podepsat smlouvu. Její vnitřní hlas ji nabádal, aby formality vyřídila až po návratu z Hokitiky začátkem ledna. Kupodivu ji tato možnost okamžitě uklidnila. Rozhodnutá se vrátila do pokoje. Tam sáhla po svém smartphonu a napsala Pitovi krátkou zprávu.

Mám zítra moc práce. Podepíšeme smlouvu, až se vrátím z Hokitiky. Ozvu se. Mila

Chtěla telefon zase odložit, když se všimla, že dostala zprávu od babičky. To bylo dost neobvyklé, protože babička nenáviděla posílat zprávy mobilním telefonem. Když Mila četla text, zrychlil se jí tep.

Těším se na vás a připravím vaše oblíbené jídlo, jehněčí s mátou, i když je na to vlastně teď dost teplo. Neumíš si představit, jak jsem šťastná, že budeš zase bydlet u mě. Už jsem vyklidila dva pokoje, abys měla dost místa, jak se sluší a patří na řez-

bárku z Pounamu v té nejlepší pozici. Jsem tak pyšná, že budeš pokračovat v rodinné tradici na místě svých předků tak nádherným způsobem. Tvoje babička

Mila si ty řádky musela přečíst dvakrát. Omaka jí ještě nikdy nenapsala tak cituplný vzkaz. Je to jedno, jestli se do Hokitiky vrátím nebo ne, pomyslela si Mila ustaraně, a srdce měla najednou ještě těžší. Ale její vnitřní neklid zmizel. Teď měla alespoň jistotu, že její pocit je správný. Omaka by byla jejím rozhodnutím pro Auckland velice zklamaná. Kromě toho si uvědomila, že by i ona sama měla potíže s loučením. Poprvé od té doby, kdy slíbila spolupráci Pitovi, si připustila otázku, jestli by dlouhodobě přece jen nebyla šťastnější v Hokitice. Koneckonců tam její duše byla doma. Hned si vzpomněla na Jonaha a včerejší večer. Nerozčarovalo ji na párty, že odtáhnul zrovna za Charlottou? Nebylo by pro ni dokonce lepší, kdyby odešla daleko a nebyla svědkem jeho milostných eskapád? Nezesměšňuje sama sebe tím, že doufá v lásku muže, který je na hony vzdálený tomu, aby se choval jako dospělý? Nebyl by patřičný prostorový odstup od toho Casanovy tím nejlepším řešením? Nebylo by načase potkat konečně zodpovědného muže, kterého jí Ruby přeje z celého srdce?

Z myšlenek ji vyrušil zvuk další zprávy na mobilu. Zatímco si říkala, kdo by to mohl být, že jí píše ve dvě v noci, zjistila, že je od Jonaha. Zhluboka se nadechla a četla.

Miláčku, kdepak jsi? Všude jsem tě hledal, až mi tvůj bratr řekl, že jsi odešla. Byl bych tě odvezl domů. Hvězda večera samotná v nočním Aucklandu! To přece nejde! A co se týče Charlotty, tu jsem nechal okamžitě, jakmile se tě pokusila pomlouvat. To tedy byla u mě na správné adrese. Nandal jsem jí to. Strašně se těším, že budu na Vánoce u tebe. Tím říkal, že už to víš. Co si přeje ta nejbáječnější žena na světě ode mě? Prstýnek? Haha, myslím, že jsem trochu opilý a musím do postýlky.

Mile přeběhl po tváři spokojený úsměv. Odložila telefon a rozhodla se potlačit svůj první impuls, aby mu v návalu citů odpověděla. Přitom pomyšlení na noční chat, který s ním teď mohla zahájit, bylo vzrušující. Dělávali to častěji, vždycky, když byl v posteli sám. Většinou to začalo tak, že jí popřál dobrou noc a pak se bavili přes WhatsApp až do ranních hodin. Ale na to Mila neměla právě chuť. Přesto její chmurné myšlenky ta sladká zpráva zahнала a udělala místo příjemným pocitům. Nic hezčího jí napsat nemohl než že žena, která na ni nasazovala, u něj nemá šanci. To ji trochu smířilo s rozhodnutím zůstat v jeho blízkosti, místo aby se před ním schovala na Západním pobřeží. A Pounamu přece není na konci světa. V tom ohledu měl Tim naprostou pravdu. Mila doslova doplula zpátky do své postele a sotva ulehla, bez problémů usnula.

7. kapitola

Už celé hodiny pobíhala Omaka sem a tam po zahradě podobné džungli, protože vše pro příjezd svých vnoučat přichystala a teď neměla co dělat. Slavnostně prostřela stůl venku u řeky a připravila své slavné jehněčí na mátě. Za to, že mohli jíst venku na zahradě, vděčili šťastné náhodě a mimořádně teplému počasí. V létě v této oblasti bývalo většinou devatenáct stupňů a zamračená obloha, tentokrát však slunce zářilo na jasné obloze a vzduch byl teplý. Podle předpovědi počasí bylo venku třiadvacet stupňů, ale pocitově to bylo mnohem víc. Omaka vyměnila své oblíbené černé šaty za bílé lněné, které pocházely z časů, kdy bývala štíhlejší, a trochu ji obepínaly, ale bylo jí to srdečně jedno. Marnivost jí byla cizí od doby, kdy překročila šedesátku. Kromě toho si byla plně vědoma, že její

obličej bez vrásek a husté tmavé vlasy protkané jen několika stříbrnými vlákny těch pár kil navíc přebijí. Avšak nejistota, co se stalo s jejím bratrem, nedělala jejímu oslabenému srdci dobře. Cítila to pokaždé, když přemýšlela o tom, kde asi může být. Teď, když o jeho existenci věděla, nemohla jeho osud jen tak ignorovat. Nebo snad ano? Každopádně byla rozhodnutá, že v této záležitosti sama žádné kroky nepodnikne, ale počká a poradí se s Timem. Zmocnil se jí nervózní neklid. Srdce jí bušilo tak silně, až měla pocit, že musí okamžitě jednat. Nemohla jinak, musela té věci přijít na kloub, jestli nechce svému srdci ještě přitížit. Ale jak by to měla provést? Vždycky, když Omaka nevěděla, kudy kam, šla se projít k řece za domem.

Ten den musela dlouho hledět do čiré vody a počítat nefrity, než dostala nápad, jak do celé záležitosti vnést trochu světla. Musí zjistit, jestli ten domov ještě existuje, a když ano, zda tam mají archiv, ve kterém by mohla po Benjaminovi pátrat.

Omaka si pospíšila do své pracovny, sedla si k počítači a zadala do vyhledávače název domova. Bylo jí až nevolno od žaludku, když skutečně objevila webovou stránku tohoto zařízení. Domov tedy fungoval stále, ale už se nejmenoval „Domov pro obtížně vychovatelné děti“, nýbrž „Sociálně pedagogické zařízení pro ohrožené mládež“. Přesto se Omaka zarazila a byla v pokušení stránky rychle zavřít a na celou věc zapomenout. Ale pak zvítězila její zvědavost. Chvíli jen nerozhodně hleděla na kontaktní číslo, než zavolala, aniž si pomyslela, co chce vlastně říct. Proto jí zpočátku chyběla slova, když se jí žena na druhém konci zeptala, co si přeje.

„Já... zajímám se o pobyt, tedy osud... jednoho vašeho bývalého svěřence, je to už dávno...“ zajíkala se Omaka, která jinak vždy měla slova pohotově.

„Moment, to vás musím přepojit,“ odpověděla ta dáma a Omaka si rychle připravovala řeč, aby už podruhé nekoktala. Když se ozvala další příjemná pracovnice, Omaka se už dokázala vyjádřit přesně. Řekla, že by ráda věděla, zda může dostat po telefonu informace o bývalém svěřenci.

„Vlastně ne,“ odpověděla ta dáma. „Máme sice velice dobře vedený archiv, ale jistě pochopíte, že nemůžeme dávat takové informace každému. To byste musela přijít sama a legitimovat se.“

Omaka jen nasucho polkla. Je to snad znamení, aby toho nechala, nebo má zkusit apelovat na útlocit té ženy? Rozhodla se pro to druhé. Zhluboka se nadechla a pak té ženě bez vytáček vylíčila, co našla v dokladech po svém zesnulém otci, a že nyní stojí před záhadou, kterou by mohl objasnit jen její bratr, pokud ještě žije. Ale to se napřed musí dozvědět, zda skutečně žil v tomto domově a kam odešel potom. Omaka přerušila své vyprávění a znovu se zhluboka nadechla.

„No,“ povzdechla si ta dáma, „tak to ode mě přece jen budete něco chtít. V kterém roce to bylo?“

„1951,“ odvětila Omaka sklesle, neboť si nedovedla představit, že by ta žena, i kdyby chtěla, našla tak starou informaci.

„A jak se ten chlapec jmenuje?“ zeptala se ještě.

Když Omaka vyslovila jméno svého bratra, bylo na druhé straně chvíli ticho. „Slyšíte mě? Myslím, že vás přepojím na naše vedení.“

„Děkuji,“ povzdechla si Omaka a měla chuť telefon položit. Co když se skutečně dozví něco, co jí vůbec nebude vhod? Koneckonců musel existovat nějaký pádný důvod, proč tak báječný otec, jako byl ten její, strčil svého syna do nějakého domova. O tom ještě nepřemýšlela. Právě když chtěla hovor ukončit, ohlásil se mužský hlas. „Tady John Hunter, haló, paní... hm, rád bych znal vaše jméno.“

„Jsem Omaka Parkerová z Hokitiky, můj otec byl Jack Parker a já jsem našla v jeho dokumentech rodný list svého bratra a dopis z vašeho ústavu.“

„Dobrá, rád bych vám pomohl, ale potřeboval bych alespoň ten dopis od nás. Můžete mi ho naskenovat a poslat mailem?“

„Ano, samozřejmě, ale můžete mi alespoň říct, jestli u vás můj bratr skutečně bydlel?“ poprosila Omaka naléhavě.